

บทที่ ๓

วรรณกรรมจีนกำลังภายในและวรรณกรรมของโกวเล้ง

๓.๑ วรรณกรรมจีนกำลังภายใน

วรรณกรรมจีนกำลังภายในหรือนวนิยายจีนกำลังภายในได้เข้ามามีบทบาทในวรรณกรรมไทยประมาณปีพ.ศ.๒๕๐๐^๑ เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน วรรณกรรมจีนกำลังภายในเป็นวรรณกรรมประเภทเรื่องแปลที่แปลมาจากนวนิยายจีนซึ่งมีแนวนิยมแตกต่างจากวรรณกรรมจีนที่เคยแปลและเขียนกันมา ลักษณะของเรื่องโดยทั่วไปเป็นเรื่องเกี่ยวกับการต่อสู้การชิงดีชิงเด่นใช้ไหวพริบปฏิภาณการตามล่าหรือการล้างแค้นกัน ตัวละครในเรื่องมีการฝึกฝนปรารถนด้วยการเข้าสมาธิทำจิตให้บริสุทธิ์เพื่อให้เกิดกำลังภายใน หรือสามารถทำให้ตัวเบาลอยขึ้นไปสูงๆได้ ทั้งมีการฝึกฝนการต่อสู้ด้วยมือเปล่าในท่วงท่าต่างๆ และฝึกเพลงอาวุธต่างๆสำหรับใช้ในการต่อสู้กันด้วยบางครั้งอาจจะมีการใช้ของวิเศษหรืออาวุธวิเศษและอาวุธลอบกระทำการร้ายเป็นอาวุธลับ บางคนเรียกวรรณกรรมจีนกำลังภายในนี้ว่าวรรณกรรมบู๊ลิ้มหรือนิยายบู๊ลิ้ม ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยว่าวรรณกรรมแห่งวงยุทธจักร^๒ อาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมจีนกำลังภายในคือนิยายบู๊ แสดงการต่อสู้เพื่อคุณธรรมหรือวีรกรรมตามค่านิยมและประเพณีโบราณตัวเองจะต้องมีวิทยายุทธสูงมีคุณธรรมคือความกล้าหาญเสียสละซื่อสัตย์และมีความกตัญญู

นักเขียนวรรณกรรมจีนกำลังภายในส่วนใหญ่เป็นชาวไต้หวันและฮ่องกง มีกิมย้ง โกวเล้ง อ้อเล้งเซ็ง จุก๊วะแซฮุ้น อึ้งเอี๊ยะ กังน่ำลิว ตังฮึงเจ็กและหวงอี้ เป็นต้น ในปัจจุบันนี้มีการแปลงานของนักเขียนเหล่านี้ออกมาเป็นภาษาไทยจนเป็นที่นิยมอ่านกัน โดยทั่วไปนักแปลซึ่งเป็นที่ยุติกันดีมีจำลอง พิศนาคะ ว.ณ เมืองลุง น.นพรัตน์ ส.สมสกุล ส.เรืองอรุณ พ.รุ่งโรจน์ และนาคราช เป็นต้น

การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทางจริยศาสตร์ของเหล่าจื้อที่ปรากฏในวรรณกรรมของโกวเล้งในบทนี้ มีความจำเป็นต้องมีความรู้ความเข้าใจเรื่องราวที่เกี่ยวข้องหลายเรื่อง ผู้วิจัยจึงกำหนดประเด็นการศึกษาเพื่อเป็นพื้นฐานของการวิเคราะห์ต่อไปดังนี้

^๑ ขวัญดีรักพงศ์, *วิวัฒนาการของวรรณกรรมจีนแบบจีนและเกี่ยวกับจีนในภาษาไทยวารสารธรรมศาสตร์*, (ตุลาคม : ธันวาคม, พ.ศ. ๒๕๒๐), หน้า ๗, ๑๒๑.

^๒ เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์, *วิเคราะห์วรรณกรรมจีน (แปล) กำลังภายใน*. (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๒๔), หน้า ๕.

๓.๑.๑ ลักษณะของวรรณกรรมจินก่าลังภายใน

วรรณกรรมจินก่าลังภายในมีลักษณะเฉพาะหลายสิ่งที่แตกต่างกันจากวรรณกรรมทั่วไปเริ่มด้วยธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรม (literary convention) ซึ่งหมายถึง“สิ่งที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะซ้ำซ้อนกันอันปรากฏทางวรรณกรรมในด้านเนื้อเรื่องรูปแบบตัวละครกลวิธีการแต่งและท่วงทำนองแต่ง”^๓ ด้วยความที่มีลักษณะเฉพาะตัวตามองค์ในธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมจินก่าลังภายในจึงมีลักษณะความเป็นวรรณกรรมดังนี้

๑. โครงเรื่อง

โครงเรื่องในวรรณกรรมคือ“ส่วนของเนื้อเรื่องที่แสดงถึงปัญหาหรือข้อขัดแย้ง (conflict) อาจเป็นตอนเนื้อเรื่องหรือขัดแย้งด้านเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตตัวละครหรือขัดแย้งในจิตใจของตัวละครเอง”^๔ ลักษณะของโครงเรื่องโดยทั่วไปจะมีสองประเภทคือโครงเรื่องหลัก (Main plot) และโครงเรื่องรอง (Sub plot) ในวรรณกรรมจินก่าลังภายในจะสร้างปมขัดแย้งไว้ตลอดทั้งเรื่อง ปมขัดแย้งที่เป็นโครงเรื่องหลักจะผูกปมให้ซับซ้อนและไปคลี่คลายตอนท้ายของวรรณกรรม โครงเรื่องรองจะช่วยเพิ่มปมในความซับซ้อนให้เรื่องราวดำเนินไปตามโครงเรื่องหลักได้ดียิ่งขึ้น ฉะนั้นในวรรณกรรมจินก่าลังภายในจึงมีปมขัดแย้งหรือปมปัญหามากมาย เมื่อคลายปมหนึ่งก็มักจะผูกปมขึ้นมาอีกเพราะวรรณกรรมจินส่วนมากจะมีขนาดยาวจึงต้องสร้างแรงดึงดูดใจให้ผู้อ่านสนใจอยู่ด้วยตลอดทั้งเรื่อง

เหตุที่วรรณกรรมจินก่าลังภายในเป็นวรรณกรรมที่มีขนาดยาว ฉะนั้นเนื้อเรื่องก็ยึดตามไปด้วยจึงมีการสร้างตัวละครมากเพราะอยากให้เรื่องดำเนินต่อไปได้ยาวนาน ตัวละครบางตัวจึงไม่ได้มีบทบาทสำคัญในตอนหลังเหมือนหายไปจากการดำเนินของเรื่อง และเป็นเช่นนี้อยู่เสมอด้วยเหตุนี้เกิดผลให้วรรณกรรมจินก่าลังภายในเข้าถึงจุดตกต่ำช่วงระยะเวลาหนึ่ง จนมีกิมย้ง, เนี่ยอู๋เซ็งและโกวเล้ง^๕ เกิดขึ้นในยุคจักรนิยายโครงเรื่องจึงพัฒนาขึ้นสู่ระดับที่ผู้อ่านยอมรับ^๖

^๓ M.H. Abram, *AGlossary of literary*, (NewYork : Rinehart, 1957) p. ๓๔, อ้างใน ปรากฏกรอิสรานุกุล, “ความหมายและคุณค่าของสตรีในวรรณกรรมของโก้วเล้ง”, *วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๗), หน้า ๒๙.

^๔ กุหลาบ มลลิกะมาส, *วรรณกรรมไทย*, (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๗), หน้า ๗๘.

^๕ กิมย้ง ผู้ประพันธ์มังกรหยก เนี่ยอู๋เซ็งผู้ประพันธ์นางพญาผมหาวและโกวเล้ง ผู้ประพันธ์ ฤทธิ์มีดสั้น

^๖ ปรากฏกร อิสรานุกุล, “ความหมายและคุณค่าของสตรีในวรรณกรรมของโก้วเล้ง”, *ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต*, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, ๒๕๔๗), หน้า ๒๙.

๒. แก่นของเรื่อง

เรื่องราวภายในวรรณกรรมกำลังภายใน เป็นเรื่องราวของมนุษย์ที่มีวิชาฝีมือหรือวิทยายุทธจึงมักสร้างเรื่องราวให้ตัวละครเด่นมีความทะยาน อยากมีชื่อเสียงในยุทธจักรด้วยการเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของปฐพี รวมทั้งความเป็นไปของชีวิตมนุษย์ในวิถีปกติคือมีอารมณ์ มีความรู้สึก มีความปรารถนา มีความรัก โลก โกรธ หลงชิงชังรังเกียจ อันนำไปสู่การเน้นในด้านคุณธรรมจริยธรรมของตัวละครซึ่งประกอบไปด้วยความกตัญญู ความฉลาดความมีเกียรติ ความซื่อสัตย์ความเสียสละ รวมถึงคุณธรรมจริยธรรมที่ติงามซึ่งส่งผลให้ในตอนจบของวรรณกรรมฝ่ายธรรมะมักมีชัยเหนือฝ่ายอธรรมเสมอ

๓. กลวิธีการนำเสนอ

ผู้ประพันธ์จะเป็นผู้เล่าเรื่องคือเป็นผู้ล่วงรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนด้านกลวิธีเกี่ยวกับการดำเนินเรื่อง นิยมเล่าเรื่องเรียงตามลำดับเหตุการณ์เริ่มด้วยเหตุการณ์ที่เกิดก่อนตามด้วยเหตุการณ์ที่เกิดหลังในขณะที่ยังดำเนินอยู่นั้น มักจะให้ตัวละครเป็นผู้เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในอดีตให้ตัวละครอื่นฟังแล้วย้อนกลับมาหาปัจจุบัน^๗ ในวรรณกรรมกำลังภายในจะมีกลวิธีการนำเสนอให้ตัวละครมีหลากหลายรูปแบบมีเอกลักษณ์เฉพาะตน ซึ่งแตกต่างจากผู้อื่นในเรื่องการตัดสินใจโดยมีกลุ่มของฝ่ายที่ตัวละครนั้นสังกัดอยู่ว่าเป็นฝ่ายธรรมะหรือฝ่ายอธรรมเป็นเครื่องบ่งชี้การตัดสินใจของแต่ละบุคคลโดยภาพรวม

๔. ท่วงทำนองการแต่ง

ในวรรณกรรมกำลังภายในมีการใช้สำนวนโวหาร มีถ้อยคำบรรยายหรือพรรณนาแบบที่เป็นท่วงทำนองของวรรณกรรมกำลังภายใน ซึ่งแตกต่างจากวรรณกรรมอื่นคือมีทั้งการอุปมาอุปไมย อุปลักษณ์ (Metaphor) การใช้สัญลักษณ์การใช้คำสร้างภาพในใจให้ผู้อ่านเห็นภาพลักษณ์ มีการใช้ถ้อยคำปฏิเสธเพื่อให้สิ่งที่นำเสนอเด่นชัดขึ้น สิ่งที่โดดเด่นมากของท่วงทำนองการแต่งวรรณกรรมกำลังภายในคือสำนวนซึ่งหมายถึง “การเลือกใช้ถ้อยคำที่มีประสิทธิผลตามต้องการ...ผูกเป็นประโยคขึ้นให้เกิดความหมายอันชัดเจนและให้สัมผัสอันรื่นรมย์เพื่อให้สารที่ผู้ประพันธ์กำหนดไว้ไปถึงผู้อ่านอย่างเพียบพร้อมบริบูรณ์”^๘

^๗ เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์, วิเคราะห์วรรณกรรมจีน (แปล) กำลังภายใน, วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, ๒๕๒๔), หน้า ๔๐๗.

^๘ ม.ล.ตุ้ย ชุ่มสาย, วรรณกรรมพินิจเชิงจิตวิทยา, (กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, ๒๕๑๖), หน้า ๑๖๓.

๕. ลักษณะตัวละครและบทสนทนา

ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในจะมีตัวละครจำนวนมาก ทั้งตัวละครที่เป็นมนุษย์ และไม่ใช่มนุษย์คืออาจเป็นสัตว์เช่นวานร เป็นมารร้ายหรือ เป็นเทพจากสรวงสวรรค์ เป็นเซียนวิเศษมีสถานภาพและบทบาทต่างกันไป มิไม่จำกัดว่าตัวละครต้องเป็นเพียงมนุษย์การจัดกลุ่มตัวละครที่เห็นได้ชัดเจน คือการแบ่งเป็นฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรมตามภาพลักษณ์ความคิดและพฤติกรรมที่แสดงออกมาบางครั้งคนที่มิจืดใจดีงามอาจถูกสังคมมองว่าเลวร้ายได้คนที่จืดใจชั่วร้ายอาจถูกยกย่องในสังคมก็เป็นได้แต่ในที่สุดเรื่องราวของตัวละครเหล่านี้จะถูกเปิดเผยออกมาทำให้คนดียอมได้รับผลดีคนชั่วยอมได้รับผลเลวร้าย

ตัวละครในวรรณกรรมกำลังภายในนอกจากจะมีชื่อแซ่แล้ว ยังมีฉายานามอีกซึ่งเรียกตามวิชาฝีมือบุคลิกลักษณะอุปนิสัย หรืออาวุธประจำกาย เช่นนางพญาผมหาว มีดบินของลี้ฉวยเป็นต้น นอกจากนั้น ตัวละครในวรรณกรรมกำลังภายในมีทั้งที่ยึดติดในจารีตประเพณีดั้งเดิมของจีนอย่างเคร่งครัด และก็มีที่ปล่อยตัวเป็นอิสระจากกรอบประเพณี คิดว่าสิ่งที่ใดดีงามก็ทำสิ่งนั้นโดยไม่สนใจกฎเกณฑ์ใดในสังคม บทสนทนาเมื่อแรกรู้จักกันตัวละครในวรรณกรรม มักกล่าวถึงฉายาของกันก่อน หากไม่ทราบเลยก็เป็นไปตามธรรมเนียมจีนคือบอกกล่าวชื่อแซ่กัน และจะมีคำเรียกฐานะในความสัมพันธ์กับบุคคลนั้นที่มีความสัมพันธ์กันอยู่ตอนสนทนา เช่นเอี้ยเอี้ย(ปู่)เจเจ้(พี่สาว) ตั่วกอ(พี่ชาย)เป็นต้น บทสนทนาในวรรณกรรมกำลังภายในมักไม่บ่งบอกกับคู่สนทนาทั้งหมด คู่สนทนาต้องมีปฏิภาณไหวพริบในการปะติดปะต่อเรื่องราว และรู้จักสังเกตสีหน้าท่าทางและน้ำเสียง จึงจะเข้าใจถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูดได้กระจ่างแจ้งขึ้น^๙

๖. ฉาก

ฉากในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีทั้งที่เป็นฉากจากสถานที่จริง และฉากในจินตนาการของผู้ประพันธ์ฉากที่เป็นสถานที่จริงส่วนมากเป็นประเทศจีนในสมัยโบราณ เช่นวัดเสี้ยวลัมย์กุเขาบู๊ตึ้ง และก็มีในประเทศมองโกเลียหรือทะเลทรายบ้างตามเนื้อเรื่อง ส่วนสถานที่ในจินตนาการก็เช่นหุบเขาคนโหด รังจิ้งจอกที่อยู่ของเซียนจิ้งจอกเป็นต้น^{๑๐} ส่วนการประดับตกแต่งภายในฉากจะเป็นไปตามยุคสมัยที่ปรากฏในเรื่องตัวอาคารวัดหรือบ้านเรือนที่อยู่อาศัย โดยมากแล้วจะยึดถือตามศิลปวัฒนธรรมจีนดั้งเดิม

^๙ ปราการ กรอิสราณกุล, “ความหมายและคุณค่าของสตรีในวรรณกรรมของโก้วเล้ง”, หน้า ๓๑.

^{๑๐} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๕, ๓๑.

๗. สรุป

ลักษณะของวรรณกรรมกำลังภายในทั่วไปจะขึ้นอยู่กับหลักการของธรรมเนียมวรรณกรรมดังกล่าวข้างต้น แต่ผู้เขียนวรรณกรรมกำลังภายในมีมากมายหลายคน แต่ละคนก็จะมีเอกลักษณ์เฉพาะตนซึ่งแตกต่างกัน ไปในการนำเสนองานออกไปจึงควรศึกษาเรื่องอื่นๆ ประกอบกันไปจะได้มองเห็น ลักษณะของวรรณกรรมกำลังภายในได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

๓.๑.๒ สภาพสังคมที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

วรรณกรรมจีนกำลังภายในมักเสนอสภาพสังคมในช่วงระยะเวลาที่ยังไม่มีความเจริญด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมากนัก คือตั้งแต่ราชวงศ์จิ่ว ไปจนถึงราชวงศ์เซ็ง(๑๐๒๗ B.C.-A.D. ๑๙๑๑) สิ่งที่แสดงให้เห็นสภาพสังคมอย่างเด่นชัด และน่าสนใจศึกษาของช่วงเวลาในวรรณกรรมกำลังภายในมีอยู่ ๓ ประเภทใหญ่ๆ คือ

๑. ลัทธิความเชื่อและศาสนา

สิ่งที่ปรากฏให้เห็นเด่นชัดในวรรณกรรมจีนกำลังภายในเกี่ยวกับเรื่องนี้มีอยู่ ๕ ลักษณะใหญ่ๆ คือนับถือฟ้าดิน บูชาบรรพบุรุษ ลัทธิเต๋า ลัทธิขงจื้อ และพระพุทธศาสนาหายาน

(๑) นับถือฟ้าดินชาวจีนในสมัยโบราณมีความเชื่อเรื่องการนับถือธรรมชาติมาเป็นเวลานานและจากความเชื่อ ความสมดุลของพลังคู่ตรงกันข้าม จึงเชื่อว่าดินเป็นพลังเบื้องล่างหรือหยินส่วนฟ้าเป็นพลังเบื้องบนหรือพลังหยางฟ้าดินเป็นสองสิ่งที่ยิ่งใหญ่ในจักรวาลสามารถกำหนดชะตากรรมให้ผู้คนได้ตัวละครในวรรณกรรมกำลังภายใน โดยมากแล้วจะนับถือฟ้าดินเพราะเชื่อกันว่าชีวิตคนจะประสบความสำเร็จนั้นฟ้าดินเป็นผู้กำหนด

(๒) บูชาบรรพบุรุษชาวจีนมีความเคารพต่อวิญญาณบรรพบุรุษ จึงต้องมีการเซ่นไหว้ เพราะมีความเชื่อว่า “ดวงวิญญาณของผู้ตายถ้าหากไม่ได้รับการเลี้ยงดูก็จะได้รับความลำบาก”^{๑๑} จนกลายเป็นประเพณีของจีนที่แสดงถึงความกตัญญูของบุตรหลาน และยังเป็นสิ่งที่สร้างความผูกพันของคนในตระกูลด้วย ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีการแสดงให้เห็นถึงการนับถือบรรพบุรุษอยู่ด้วย คือจะเป็นการเซ่นไหว้วิญญาณบรรพบุรุษผู้ล่วงลับไปแล้ว อันแสดงถึงความกตัญญูและความผูกพันกันเช่นเดียวกันในประเพณีจีน

(๓) ลัทธิขงจื้อมีความสำคัญคู่สังคมจีนมาช้านานมีคำสอนที่เน้นหน้าที่และบทบาทของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันในสังคมโดยมีหลักการแบ่งความสัมพันธ์ในสังคมออกเป็น ๕ ประการดังนี้

๑. ความสัมพันธ์ระหว่างกษัตริย์กับขุนนางหรือรัฐบาลกับประชาชน

^{๑๑} วิลเลียม ฮีโอดอร์เดอบารี, *บ่อเกิดลัทธิและประเพณีจีน ภาค๑-๓*, แปลโดยจำนงค์ ทองประเสริฐ, พิมพ์ครั้งที่ ๒, (กรุงเทพฯ : ราชบัณฑิตยสถาน, ๒๕๓๗), หน้า ๓๔๖.

๒. ความสัมพันธ์ระหว่างมารดากับบุตรธิดา

๓. ความสัมพันธ์ระหว่างสามีกับภรรยา

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างวงศ์วานญาติพี่น้อง

๕. ความสัมพันธ์ระหว่างมิตรสหาย^{๑๒}

ซึ่งวรรณกรรมจีนกำลังภายในได้รับอิทธิพลจากคำสอนของขงจื๊ออยู่มาก ทำให้ตัวละครในวรรณกรรมที่ดีจึงมีคุณธรรมเช่นความกตัญญู ความซื่อสัตย์ ความเสียสละ และความเมตตา กล่าวได้ว่า คุณธรรมเป็นสมบัติเด่นควบคู่กับการมีวิชายุทธของตัวละครเอก^{๑๓} จึงเห็นได้ว่าหลักคำสอนของแพรวอยู่ในหลักคุณธรรมของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

(๔) ลัทธิเต๋า มีแนวทางเพื่อให้เกิดความสงบสุขขึ้นในสังคมมนุษย์เช่นเดียวกัน แต่วิธีการแตกต่างกันกับขงจื๊อ คือเต๋ามุ่งให้ผู้คนเข้าใจและอยู่ร่วมกับธรรมชาติอย่างสมดุล จึงไม่บ่งบอกหน้าที่และบทบาทในสังคมมากนัก แต่ก็มีผู้ใช้คำสอนของลัทธิเต๋ามาตีเป็นวิชาความรู้แขนงต่างๆ ของจีนมากมายเป็นต้นว่า วิชากำหนดลมหายใจ วิชาแพทย์แผนโบราณ และการเข้าฌานสมาธิเป็นต้น ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีอิทธิพลของลัทธิเต๋ออยู่มาก ทั้งด้านการศึกษาการบำเพ็ญพรต การฝึกวิชายุทธ การแพทย์และภาวะในการดำรงอยู่อย่างเรียบง่าย จะพบเจอนักพรตของลัทธิเต๋าที่เรียกว่า เต๋าหยิน ในวรรณกรรมอยู่บ่อยครั้งสำนักมาตรฐานอย่างบู๊ตึงก็เป็นสำนักของนักพรตในลัทธิเต๋า ดังนั้น คำสอนจากลัทธิเต๋าได้ถูกตีความนำไปใช้ในการดำเนินชีวิตของตัวละครในวรรณกรรมจีนกำลังภายในอยู่เสมอ^{๑๔}

(๕) พุทธศาสนา มหายาน ศาสนาพุทธเข้าสู่จีนราวพุทธศตวรรษที่ ๖ สมัยราชวงศ์ฮั่น (๒๐๖ B.C.-A.D.๒๒๐) และได้รับความเลื่อมใสจากชนชาวจีนเพราะสามารถปรับหลักคำสอนสอนเข้ากับลัทธิเต๋าและลัทธิขงจื๊อซึ่งเป็นความเชื่อดั้งเดิมได้ดี มีการสร้างวัดวาอารามต่างๆ ขึ้นมากมายเช่นวัดเส้าหลิน (เสี้ยวหลิม, เสี้ยวหลิมยี่)^{๑๕} ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในแทบทุกเรื่องจะมีการกล่าวถึงศาสนาพุทธไม่ว่าจะเป็นภิกษุ ภิกษุณี วัดและคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของอารามในพระพุทธรูปศาสนา ลัทธิความเชื่อและศาสนาในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน จึงประกอบไปด้วยสิ่งที่กล่าวมาแล้วข้างต้นคือมีการนับถือฟ้าดินเพราะเชื่อว่ามีพลังศักดิ์สิทธิ์และสามารถลิขิตชีวิตมนุษย์ได้ มีการกราบไหว้บรรพบุรุษเพื่อแสดงถึงความเคารพและความกตัญญู ลัทธิขงจื๊อปรากฏในรูปแบบของการแสดงให้เห็นคุณธรรมด้านต่างๆ

^{๑๒} เสถียร โพธิ์นันทะ, **เมธีตะวันออก**, พิมพ์ครั้งที่ ๗, (กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์บุ๊คส์, ๒๕๔๔), หน้า ๗๓.

^{๑๓} เอื้อนจิตร จันจตุรพันธ์, **“วิเคราะห์วรรณกรรมจีน (แปล) กำลังภายใน”**, หน้า ๒๖๑.

^{๑๔} ปราการ กรอสรานุกุล, **“ความหมายและคุณค่าของสตรีในวรรณกรรมของโก้วเล้ง”**, หน้า ๓๓.

^{๑๕} ถูกสร้างขึ้นในสมัยพระเจ้าเลียดบู๊ตี่ (A.D.๕๐๒-๕๔๙) แห่งราชวงศ์เลียดซึ่งถือว่าเป็นวัดสำคัญในยุทธจักรของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

ลัทธิเต๋าและพระพุทธศาสนาปรากฏในเรื่องการศึกษาและตำรา รวมทั้งมีบุคคลในลัทธิและศาสนาคือนักพรตภิกษุและภิกษุณีมีบทบาทสำคัญในเรื่องราวอยู่เสมอ

๒. การเมืองการปกครอง

การเมืองและการปกครองในวรรณกรรมจีนกำลังภายในจะปรากฏให้เห็นใน ๒ ลักษณะดังนี้

(๑). ลักษณะที่มีเรื่องราวอิงกับประวัติศาสตร์

ในทางการเมืองและการปกครองของวรรณกรรมจีนกำลังภายในนั้นจะ “สะท้อนให้เห็นสภาพสังคมของจีนในสมัยโบราณ”^{๑๖} ซึ่งจะมีจักรพรรดิหรือฮ่องเต้เป็นผู้ปกครองการเมืองก็เป็นเรื่องในราชวงศ์และผู้สืบทอดอำนาจในราชสำนัก นักประพันธ์อิงประวัติศาสตร์ที่มีชื่อเสียงมากคือกิมย้ง^{๑๗} การเขียนเรื่องราวในวรรณกรรมตามความจริงทางประวัติศาสตร์ทำให้ผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องไปตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง มีการเมืองและการปกครองใกล้เคียงตามประวัติศาสตร์ มีกฎหมายมีอำนาจรัฐเหมือนภาวะจริงซึ่งแตกต่างจากเรื่องที่ไม่ได้อิงตามประวัติศาสตร์ที่จะเป็นเรื่องในยุทธจักรหรือบู๊ลิ้มโดยตรง

(๒). ลักษณะของเรื่องราวที่สร้างขึ้นจากจินตนาการของผู้ประพันธ์

ลักษณะนี้แสดงให้เห็นถึงความต้องการมีอำนาจในบู๊ลิ้มของชนชาวยุทธจักร โดยมี ๗ สำนักมาตรฐานเป็นสถาบันที่มีส่วนร่วมในการรับรู้ ความเป็นไปของอำนาจทางการเมืองและการปกครองของบู๊ลิ้ม ๗ สำนักมาตรฐานประกอบไปด้วยวัดเสี้ยวลิ้มยี่ สำนักบู๊ตึ้ง สำนักง่อไบ้ สำนักคุนลุ้น สำนักคงท้อ สำนักฮั่วซัว และพรรคกระยาจก ซึ่งถือเป็นสถาบันทรงอำนาจฝ่ายธรรมะในทางการเมืองการปกครองของยุทธจักร ลักษณะการเมืองการปกครองเช่นนี้แม้มีการกล่าวถึงราชสำนักบ้างแต่ก็ไม่ได้กล่าวถึงบุคคลที่อ้างอิงได้ในทางประวัติศาสตร์เป็นเพียงการสร้างเรื่องราวให้เหมาะสมกับยุคสมัยของวรรณกรรมกำลังภายในเท่านั้น

เมื่อมีฝ่ายธรรมะย่อมมีฝ่ายอธรรมหรืออาจเป็นบุคคลในฝ่ายธรรมะที่ประพฤติตัวให้เกิดผลร้ายขึ้นในยุทธจักร ก็จำเป็นต้องมีผู้กล้าหาญถือคุณธรรมเข้ามาช่วยกำจัดบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่

^{๑๖} วิภา กงกะนันท์, **วรรณคดีวิจารณ์**, (นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, ๒๕๒๐), หน้า ๑๗.

^{๑๗} ในวรรณกรรมเรื่องอุ้ยเซียวป้อก็แสดงให้เห็นความเป็นไปในราชสำนักยุคโบราณได้ดีเห็นการเมืองทั้งภายในและภายนอกราชสำนักในเรื่องมังกรหยกก็ได้อ้างอิงประวัติศาสตร์ในสมัยราชวงศ์ซ่ง (A.D.๙๖๐-๑๒๗๙) ตอนปลายซึ่งมีเหตุการณ์ไม่สงบในบ้านเมืองคือถูกแมนจูรุกรานในวรรณกรรมเรื่องแม่เสื่อขาวของเนี้ยฮู่เซ็งเป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสมัยราชวงศ์หมิง(หมิง) (A.D.๑๓๖๘-๑๖๔๔) ที่มีการช่วงชิงอำนาจภายในราชสำนักของฝ่ายสตรีชั้นที่และขุนนาง

สร้างความเลวร้ายในยุทธจักรการดำเนินเรื่องเช่นนี้ทำให้กฎหมายบ้านเมืองไม่สำคัญเท่าเทียมเท่า กฎปู้ลิมซึ่งสามารถตัดสินชะตากรรมให้กันเองได้ โดยมีคุณความดีของสังคมเป็นที่ตั้ง

การเมืองการปกครองในวรรณกรรมจีนกำลังภายในทั้งสองลักษณะ แสดงให้เห็นว่าใน สังคมยุทธจักร และสังคมดั้งเดิมของจีนต่างก็ต้องการความสงบสุข และความสงบสุขนี้ต้องอิงอาศัย อำนาจฝ่ายที่ดีหรือทำให้ความคิดที่ว่าธรรมะต้องชนะอธรรมชัดเจนขึ้น หากอำนาจนั้นอยู่ในความ ครอบครองของคนดีและมีปัญญา^{๑๘}

๓. การศึกษา

การศึกษาในวรรณกรรมจีนกำลังภายในรวมแล้วมีอยู่สองด้าน คือฝ่ายบู้เป็นวิชาการ ความรู้หากเป็นวิชาฝีมือเรียกว่าฝ่ายบู๊ ทั้งสองฝ่ายมีหลายศาสตร์หลายแขนง มีทั้งการแพทย์การ ศาสนา ด้านวิชาการ ด้านศิลปะและดนตรี และด้านที่สำคัญที่สุดคือด้านพลังฝีมือ เพราะในการศึกษา ด้านอื่นที่ไม่ใช่การศึกษาการต่อสู้โดยตรงก็มักจะมีการใช้กำลังภายในเข้าร่วมอยู่เสมอ

วิชาแพทย์ของจีนในสมัยโบราณนั้นใช้“กำลังภายในรักษาโรคภัยและทำให้อายุวัฒนะยืน ยาว”^{๑๙} ซึ่งเป็นผลพวงมาจากการกำหนดลมหายใจตามลัทธิเต๋าและการแพทย์แผนโบราณตั้งอยู่บน รากฐานแห่งความสมดุลระหว่างหยินและหยางในร่างกายของมนุษย์^{๒๐} รวมถึงความคิดของชาวจีน ที่ว่า“การปฏิบัติตามลัทธิเต๋าก่อให้เกิดระบบรักษานามัยโดยทั่วไปการกำหนดลมหายใจอย่าง ระมัดระวังจะป้องกันโรคและถ่วงการบั่นทอนอายุได้”^{๒๑} ฉะนั้นการศึกษาด้านการแพทย์จึงจำเป็นต้อง ใช้วิชากำลังภายในด้วย

ด้านการศึกษาศาสนาหากเป็นพุทธศาสนา ก็ให้หลวงจีนมีบทบาทต่อด้านฝ่ายอธรรมใน สังคมจึงจำเป็นต้องมีวิชาฝีมืออยู่ด้วย ขงจื้อเน้นให้คนมีคุณธรรมในการอยู่ร่วมกันฉะนั้นทุกคนต้องมี ความรักความเมตตาและเสียสละต่อผู้อื่นได้ จึงจำเป็นต้องมีสมาธิและปัญญาซึ่งก็เป็นพื้นฐานของการ ฝึกฝีมือเช่นกัน ส่วนลัทธิเต๋าก็มีนักพรตในวรรณกรรมกำลังภายในอยู่มากมั่งมีชีวิตสอดคล้องกัน ธรรมชาติเน้นความสันโดษและความว่างจึงต้องมีตะบะกล้าแข็งด้วยการฝึกกำหนดลมหายใจ อันเป็น แนวทางให้เกิดกำลังภายใน

^{๑๘} ปราการ กรอสรานุกุล, “ความหมายและคุณค่าของสตรีในวรรณกรรมของโก้วเล้ง”, หน้า ๓๕.

^{๑๙} จำลอง พิศนาคะ, วิชากำลังภายใน, (กรุงเทพฯ : ม.ป.ท. ๒๕๑๑), หน้า ๑๒.

^{๒๐} พริตจ็อฟ คาปรั้า, เต๋าแห่งฟิสิกส์, แปลโดยวเนช (นามแฝง) พิมพ์ครั้งที่ ๒, (กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, ๒๕๓๖), หน้า ๑๒๐.

^{๒๑} เอ็ดวิน โอไรสเซอร์ และยอห์น เค แฟงแทงค์, อุบัติธรรมตะวันออก, แปลโดย จำนงค์ ทองประเสริฐ, และคณะ, (กรุงเทพฯ : สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย, ๒๕๑๐), หน้า ๒๗๗.

ด้านศิลปะและดนตรีตัวละครที่ศึกษาด้านนี้ ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมักใช้ความรู้ด้านกำลังภายในเป็นส่วนประกอบ ทำให้ผู้ชมงานหรือผู้ฟังเกิดอารมณ์ไปตามที่ผู้สร้างงานต้องการและมักใช้เครื่องมือหรือเครื่องมือในการทำศิลปะ หรือดนตรีเป็นอาวุธไปด้วยเช่นพู่กัน ขลุ่ย เป็นต้น

ส่วนการศึกษาวิชาฝีมือนั้นประกอบด้วยหลายศาสตร์หลายแขนง เป็นต้นว่าวิชาการต่อสู้ วิชาตัวเบา วิชาส่งเสียงทางลมปราณ วิชาจีจุดและวิชาอื่นๆ อีกหลายสาขา ตัวละครแต่ละคนอาจเชี่ยวชาญในแต่ละสาขาไม่เท่าเทียมกัน เพราะความสามารถทางกายใจสติปัญญาสมาธิและสำนักอาจารย์ที่สังกัดอยู่ ส่วนตัวละครผู้ศึกษาวิชาต่างๆ นั้นหากไม่มีกฎเกณฑ์ของสำนักนั้นกำหนดข้อกำหนดไว้สามารถศึกษาได้ทุกคนไม่ว่าจะชราหรือเยาว์วัยบุรุษสตรีซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเท่าเทียมกันทางการศึกษาระหว่างชายหญิง

๓.๑.๓ ค่านิยมและคุณค่าที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายใน

ค่านิยมและคุณค่าที่ปรากฏในวรรณกรรมจีนกำลังภายในจะมีส่วนสัมพันธ์กับสภาพสังคมตามยุคสมัยของวรรณกรรมเรื่องนั้นๆ ค่านิยมจะทำให้ทราบถึงวัฒนธรรมสังคมและคุณค่าที่มีภายในยุคจักรสังคม

(๑). ค่านิยม

ค่านิยมเป็นสิ่งที่สำคัญต่อการอยู่ร่วมกันของสังคมหนึ่งๆ และเป็นความนิยมในสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เห็นว่ามีค่าควรยกย่อง^{๒๒} ค่านิยมจึงเป็นสิ่งที่บุคคลปรารถนาจะยึดถือปฏิบัติเพราะเป็นความนิยมในสิ่งนั้นๆ ซึ่งสังคมเห็นว่ามีคุณค่าควรยกย่องค่านิยมที่ปรากฏให้เห็นในวรรณกรรมจีนกำลังภายในมีดังนี้

- ๑) ยกย่องให้เกียรติผู้กล้า
- ๒) ยกย่องผู้มีวิชาฝีมือสูงเยี่ยม
- ๓) นับถือผู้มีอาวุธไวกว่าทั้งวิทยุและคุณวุฒิ
- ๔) นับถือคุณธรรมน้ำมิตร
- ๕) นิยมความถ่อมตนมากกว่าโอ้อวดเกินจริง
- ๖) มิตรสหายมักร่วมสาบานเป็นพี่น้อง
- ๗) ยกย่องผู้มีอำนาจในสังคม
- ๘) ยกย่องผู้มีฐานะทางทรัพย์สิน
- ๙) นับถือฟ้าดินและกราบไหว้บรรพบุรุษ
- ๑๐) รักษาวิชาและมีความซื่อสัตย์

^{๒๒} กุหลาบ มัลลิกะมาส, วรรณกรรมไทย, (กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๗), หน้า ๒๙.

๑๑) มีความกตัญญูทวนเวียน

๑๒) ยอมรับการแก้แค้นแทนบุคคลหรือสถาบันที่มีความผูกพันด้วย

๑๓) ยอมรับสถานภาพและบทบาทของสตรี^{๒๓}

ค่านิยมเหล่านี้มักปรากฏขึ้นในวรรณกรรมกำลังภายในซึ่งสะท้อนให้เห็นภาวะทางสังคมและวัฒนธรรมจีนในหลายๆ ด้านที่ปรากฏขึ้นให้เห็นได้จากความคิดความรู้สึก วาจาและการกระทำของตัวละครและสิ่งเหล่านี้ได้แสดงให้เห็นถึงคุณค่าของวรรณกรรม

(๒). คุณค่า

คุณค่าที่ปรากฏให้เห็นได้อย่างชัดเจนจากวรรณกรรมกำลังภายใน คือ

๑. คุณค่าด้านวรรณศิลป์

ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในอยู่ในด้านของกลวิธีการประพันธ์ของผู้ประพันธ์ผูกเรื่องให้น่าสนใจด้วยการสร้างความใคร่รู้เรื่องต่อไป^{๒๔} ซึ่งวรรณกรรมจีนกำลังภายในจะมีกลวิธีในการดำเนินเรื่องในข้อนี้เด่นมาก^{๒๕} อันทำให้การดำเนินเรื่องต่อไปแสดงให้เห็นธรรมชาติของมนุษย์ในการแสวงหาคำตอบต่อสิ่งต่างๆ และแสดงพฤติกรรมของตัวละครไปในแนวที่สะท้อนให้เห็นจริยธรรมของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันเป็นสังคมการผูกปมของเรื่องในวรรณกรรมจีนกำลังภายในนั้น นอกจากจะทำให้ความเป็นไปและความคิดสำคัญของเรื่องน่าสนใจติดตามแล้ว ยังแสดงออกถึงความลึกลับตื่นเต้นการชิงไหวพริบกักันของตัวละครและยังแฝงไว้ด้วยข้อคิดทางปรัชญาที่เป็นแก่นแท้ในการดำรงอยู่ของมนุษย์ด้วยว่าข้อคิดเหล่านี้มักเป็นคำคมสำนวนสละสลวยมีความงดงามในด้านการใช้ถ้อยคำ

๒. คุณค่าทางจริยธรรม

ในวรรณกรรมจีนกำลังภายในประกอบคุณค่าในด้านความกตัญญู กับการแก้แค้นความซื่อสัตย์ ความเสียสละ การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม การรักพวกพ้อง ความยุติธรรม ความเมตตา การเคารพสิทธิของผู้อื่น และการรักษากฎระเบียบข้อบังคับ^{๒๖} นอกจากนั้นก็ยังมียุทธธรรมในด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่นเช่นความเป็นสุภาพบุรุษ ความเป็นสุภาพสตรี ความอดกลั้นซึ่งจริยธรรมบางประการปรากฏในเพศหนึ่งมากกว่าอีกเพศหนึ่ง

^{๒๓} ปรากฏ กรอสิรานุกูล, “ความหมายและคุณค่าของสตรีในวรรณกรรมของโก้วเล้ง”, หน้า ๓๗.

^{๒๔} กุหลาบ มลลิกะมาส, วรรณกรรมไทย, หน้า ๙๑.

^{๒๕} เอียนจิตร จันจตุรพันธ์, “วิเคราะห์วรรณกรรมจีน (แปล) กำลังภายใน”, หน้า ๓๖๘.

^{๒๖} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๔๐๙.

๓.๒ ประวัติและวรรณกรรมของโกวเล้ง

๓.๒.๑ ประวัติของโกวเล้ง

โกวเล้งมีชื่อจริงว่าสงย่าวฮวาหรือฮิมเอี้ยวฮัวเกิดในฮ่องกงเมื่อปีพ.ศ.๒๔๘๑ บิดาเป็นชาวมณฑลกังไส (มณฑลเจียงซี) ซึ่งอพยพไปอยู่ฮ่องกง โกวเล้งจบการศึกษาภาคประถมที่ฮ่องกง แต่เมื่อปีพ.ศ.๒๔๙๕ ขณะอายุได้ ๑๔ ปีก็เดินทางไปศึกษาต่อยังไต้หวันเพียงลำพัง โดยพักที่จิวเพินทาวน์ (จูฟิงทาวน์) ในกรุงไทเปตอนแรกที่พำนักอยู่ไต้หวันนั้นยังมีการติดต่อกับครอบครัวทางฮ่องกง ค่าใช้จ่ายในไต้หวันเป็นครอบครัวทางฮ่องกงจัดส่งให้แต่อีกสี่ปีให้หลังก็ขาดการติดต่อนับแต่นั้น โกวเล้งมีชีวิตอย่างลำบากยากแค้น ไร้บ้านช่องคืนกลับสาเหตุที่ขาดการติดต่อ โกวเล้งไม่ได้เปิดเผยโกวเล้งผ่านชีวิตมาอย่างโชกโชนตั้งแต่วัยรุ่น เคยผ่านช่วงชีวิตตกต่ำจนถึงขีดสุดเคยผ่านห้วงวิกฤตระหว่างความเป็นความตาย ผ่านความรักความแค้นความเหงามาสารพัด วันหนึ่งโกวเล้งเตร็ดเตร่อยู่ในตรอกเล็กๆ ของถนนฮัวฟ่งตั้งไต้หวันกลางกรุงไทเปใน ตัวมีเงินเพียงยี่สิบกว่าเหรียญไต้หวันเท่านั้น ได้รับความลำบากมาก

ยามอัปจนสิ้นหนทางโกวเล้งได้พบเพื่อนผู้มีน้ำใจท่านหนึ่ง หาที่ซุกหัวนอนที่ถนนโพเวเซียให้พร้อมกับจุนเจืออาหารภายหลังเมื่อโกวเล้งเอ่ยถึงเพื่อนผู้มีพระคุณท่านนี้ยังเคารพนับถือไม่เสื่อมคลายหลังจากนั้นไม่นาน โกวเล้งหางานทำชั่วคราวได้ที่วิทยาลัยฝึกหัดครูพอมิรายได้เลี้ยงชีพทางหนึ่ง ทำหน้าที่เขียนกระดาษไขพิมพ์โรเนียวและตรวจปฏิทินพิมพ์และยังสมัครเข้าเป็นนักศึกษาในมหาวิทยาลัยต้ากั๋ง คณะอักษรศาสตร์แผนกภาษาต่างประเทศ^{๒๗} จนสำเร็จการศึกษาได้ปริญญาบัตรมาใบหนึ่งภาษาอังกฤษของโกวเล้งดีเยี่ยม แต่คนภายนอกไม่รู้ไม่มากนักขณะที่เรียนปีสอง โกวเล้งก็เริ่มจับปากกาเขียนหนังสือนวนิยายขึ้นแรก เป็นเรื่องแปลตีพิมพ์ในวารสารเสรีภาพหนุ่มสาวเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๙ ก็เขียนนิยายชีวิตเรื่องจากแดนเหนือถึงแดนใต้ นำลงในนิตยสารซึ่งกวาง โดยใช้นามปากกาโกวเล้งแต่น่าเสียดายหนังสือดังกล่าวสูญหายไป หาไม่ได้มีคนเข้าใจว่านามปากกาโกวเล้งที่แปลว่ามังกรโบราณหมายถึงประเทศจีน โกวเล้งให้ความกระจ่างว่าเขามีเพื่อนหญิงคนหนึ่งแซ่โกว ชื่อของเธอมีคำหงส์เพื่อสอดคล้องกับชื่อของเพื่อนหญิง เขาจึงใช้นามปากกาโกวเล้ง(มังกร) นอกจากเขียนนิยายชีวิตแล้ว โกวเล้งยังเคยเขียนอาชวนิยายโดยใช้ฮ่องกงเป็นฉาก เรื่อง"ชีวเซีย"(มือปืน) กันเรื่อง"ปวยเอ็ง-ปวยเอ็ง"(นกขมิ้นนกเหยี่ยว) อีกด้วย

ก่อนที่จะจบการศึกษาภาคมหาวิทยาลัยมีคนแนะนำให้โกวเล้ง ทำงานในหน่วยชลประทานสื่อเหมิน แต่ทำเพียงวันเดียวเพราะว่าเขาสามารถสอบเข้าค่ายที่ปรึกษาทหารอเมริกัน

^{๒๗} ขณะที่โกวเล้งเรียนอยู่นั้นมหาวิทยาลัยต้ากั๋ง ใช้ชื่อมหาวิทยาลัยว่า Tamkang English Junior College ปัจจุบันใช้ชื่อว่า Tamkang University

ประจำไต้หวันได้รับเรียกตัวให้เข้าไปทำงานไถ่เลี้ยงเคยบอกว่า "ถ้าตอนนั้นผมทำงานที่หน่วยชลประทานสือเหมินต่อไปวันนี้ก็ไม่มีไถ่เลี้ยง"^{๒๘}

ภายหลังจบการศึกษาไถ่เลี้ยงเข้าทำงานในคณะที่ปรึกษาทหารอเมริกันประจำกรุงไทเป ตำแหน่งบรรณารักษ์ประจำห้องสมุด (ช่วงเวลานั้นมีทหารอเมริกันอยู่ที่เกาะไต้หวันและเกาะคิมยหรือเกาะจินเหมินหลายคน)^{๒๙}

ประมาณปี พ.ศ.๒๕๐๓ นิยายกำลังภายในที่ไต้หวันเฟื่องฟูอย่างยิ่งระหว่างนั้นไต้หวันมีสองนักเขียนชื่อดัง อ้อเล้งแข่งกับจูก๊วแซฮุน ครองความยิ่งใหญ่อยู่ ทางไต้หวันก็สนับสนุน (เพราะมลายในหนังสือดีกว่าฟังข่าวทางการเมือง) ไถ่เลี้ยงใช้เวลาว่างระหว่างทำงานทดลองเขียนส่งไปให้กับสำนักพิมพ์ลือสี ไถ่เลี้ยงเริ่มเขียนนิยายกำลังภายในเมื่ออายุ ๒๓ ปีพ.ศ.๒๕๐๓ เรื่องแรกคือ “เทพกระบี่โพยม” หรือซังเกี่ยมซังเกี่ยม แต่คงวนเวียนอยู่ในแนวทางเก่าๆ โดยใช้นามปากกาว่า ฟอเกี่ยมเล้าจู้ มีความยาว ๑๒ เล่มได้รับค่าต้นฉบับเล่มละ ๘๐๐ เหรียญไต้หวัน (ประมาณ ๔๐๐บาท) โดยเขียนเล่มละสี่หมื่นสองพันตัว คิดเฉลี่ยแล้วอักษรหนึ่งพันตัวมีราคาประมาณ ๑๙ เหรียญไต้หวัน (ไม่ถึงสิบบาท) เท่านั้น

แรกผลักดันให้ไถ่เลี้ยงเขียนนิยายกำลังภายใน ไม่มีเหตุผลหรูหราเลิศลอยอันใด ไถ่เลี้ยงกล่าวว่าเพียงเพื่อหาเงินกินข้าวเท่านั้น เรื่องที่ประสบความสำเร็จจนพอมีชื่อเสียงขึ้นมาบ้างก็คือศึกสายเลือด เป็นแนวรักขัดแย้งในสายเลือด และความคิดมีอารมณ์เป็นแกนแทนการฆ่าล้างแค้น ต่อจากนั้นคือพิฆาตทรชน เรื่องนี้เกือบทั้งหมดแต่งโดยเซียงกั๋งเตี้ย^{๓๐} และอีกหลายเรื่องเช่น ฉั่งกิมฮวยเง็ก, อี้ฮุยบลก, ซิกฮุนอิงโกวแซตัง, เซียวกั๊กเกี่ยม ภายหลังไถ่เลี้ยง บอกว่าเรื่องเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นหนังสือที่ใช้ไม่ได้แทบปราศจากแนวความคิดและแบบฉบับของตัวเอง ถัดจากนั้นคือเพียวเฮียงเกี่ยมโหวง, ฮุ่ยฮวยเล้ง, ศักศรสาวท(เซ่งยิ่นจี), นักสู้ผู้พิชิต (ฮวงฮวยโซยเกี่ยมลก)

จวบจนกระทั่งบู๊ลิ้มจ้วซือ(ราชายุทธจักร, ๒๕๐๙) แนวการเขียนของไถ่เลี้ยงค่อยเปลี่ยนแปลงสลัดหลุดจากแนวทางของผู้อื่น อาศัยความคิดและแบบฉบับของตัวเองไถ่เลี้ยงเคยกล่าวว่า “จนถึงเรื่องราชายุทธจักรวิธีการเขียนของข้าพเจ้าจึงค่อยๆเปลี่ยนไปค่อยๆห่างออกจากแบบอย่างของผู้อื่นทีละน้อย”^{๓๑} ตอนนั้นนิยายกำลังภายในที่จัดพิมพ์จำหน่ายมีจำนวนหลายร้อยหลายพันเล่ม

^{๒๘} พาสนา แพรพรรณ, ไถ่เลี้ยงได้เขียนไปไม้คินสู่ราก, (กรุงเทพฯ : ทสพร, ๒๕๕๖), หน้า ๓๑.

^{๒๙} ไถ่เลี้ยง, คมดาบสั้น, แปลโดยน.นพรัตน์, (กรุงเทพฯ : สยามสปอร์ตพับลิชชิง, ๒๕๒๘), หน้า ๑๑.

^{๓๐} ไถ่เลี้ยง, บันทึกชำระกระบี่, แปลโดยน.นพรัตน์, (กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์มัลติมีเดีย, ๒๕๔๙), หน้า ๒๒.

^{๓๑} ไถ่เลี้ยง, คมดาบสั้น, หน้า ๔๐.

แบบฉบับของนิยายกำลังภายในที่ขายดีทั่วไปมักเป็นเรื่องลึกลับซับซ้อนพลิกความคาดหมายตัวเองได้ คัมภีร์วิทยายุทธยาวิเศษหรือผลไม้พันปีเพิ่มพูนกำลังฝีมือ โครงเรื่องบางประการแทบยึดมั่นเป็นแบบฉบับนักอ่านที่เจนจัดขอเพียงอ่านตอนแรกเริ่มก็คาดเดาตอนอวสานได้

เพราะตำแหน่งบรรณารักษ์ในห้องสมุดเป็นเหตุให้โกวเล้ง มีโอกาสศึกษาวรรณกรรมตะวันตกจำนวนมาก ดังนั้นเขาอมรวัชรวรรณกรรมต่างประเทศสละหลุดจากกฎเกณฑ์ของนิยายกำลังภายในทั่วไปยุทธจักรนิยายของโกวเล้งจึงมีโฉมหน้าและแบบฉบับที่เป็นเอกเทศเฉพาะนิยายกำลังภายในยุคต้นของโกวเล้ง ล้วนเดินตามเส้นทางกำลังภายในซึ่งเป็นที่ยอมรับในต่อนั้นเนื่องจากตอนนั้นมีผู้อ่านแข่งกับजूจะแซฮุนสองนักเขียนใหญ่ครองตลาดอยู่ นามปากกาของเขาไม่เป็นที่รู้จักกันมากนัก जबกระทั่งปี พ.ศ.๒๕๐๗ โกวเล้งเริ่มเปลี่ยนแนวการเขียนด้วยเรื่องนักสู้ผู้พิชิต โดยนำเอาวิชาขามูไรจากแดนอาทิตย์อุทัยมาต่อสู้กับแนวทางกระบี่ของบู๊ลิ้มตงจ้วน นำความแปลกใหม่มาสู่วงการนิยายกำลังภายในแต่การเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่หลวงที่สุดของโกวเล้งเกิดจากเรื่องราวยุทธจักร

ราชายุทธจักรเป็นงานเขียนที่เริ่มเปลี่ยนแปลงวิธีการเขียนของโกวเล้งค่อยหลุดพ้นจากแบบอย่างของนักเขียนอื่น ทั้งยังเป็นการเขียนจากชีวิตจริงของเขาก่อนหน้าที่จะเขียนราชายุทธจักร โกวเล้งกับเพื่อนสนิทของเขาคนหนึ่งต่างมีเพื่อนหญิง คนทั้งสี่กินและเที่ยวด้วยกันต่อมาเพื่อนสนิทของเขาออกนอกประเทศเขาย่อมต้องดูแลเพื่อนหญิงของเพื่อนสนิทผลจากการดูแลก่อให้เกิดเป็นความสัมพันธ์ขึ้น เหตุการณ์ตอนนี้สร้างความสะทกสะทอนแก่เขาเมื่อเขียนราชายุทธจักรจึงอาศัยตัวนางเอกจูฉิกฉิก ถ่ายทอดความรู้สึกอ้างว้างความในใจที่ไม่มีทางเลือกของสตรีนางหนึ่งออกมาจากนั้นโกวเล้งยังรู้จักเพื่อนหญิงอีกสามคนเป็นสิ่งที่สนใจให้เขาเขียนเรื่อง “ขอลี้วเฮียง” (จอมโจรจอมใจ) ซึ่งมีสหายหญิงมากมายส่วน “เจาะต่อซังเกี้ยว” (เซียวฮื้อยี้) เขียนถึงสตรีหนึ่งเข้มแข็งหนึ่งอ่อนแอและเรื่อง “ต่อซังเกี่ยมแะบ้อซังเกี่ยม” (ฤทธิ์มืดสั้น) ซึ่งเขียนถึงอารมณ์และความรู้สึกของสตรีได้ละเอียดลึกซึ้งยิ่งโกวเล้งยังรู้จักหญิงสาวเลือดผสมครึ่งจีนครึ่งญี่ปุ่นคนหนึ่ง เธออยู่ที่ไต้หวันคนเดียวพยายามสละหลุดจากผู้ปกครองของตัวเองหนีไปเที่ยวที่เมืองฮั่วเหลียนเมื่อกลับมาเขาก็เขียนเรื่อง “ลี้แซฮู้เตียบ” (ดาวตกผีเสื้อกระปี่) ซึ่งเปรียบเปรยนางเองเซียวเตียบ เป็นผีเสื้อที่แสนสวยตัวหนึ่งเหตุจูงใจอีกประการหนึ่งที่โกวเล้งเขียนเรื่องดาวตกผีเสื้อกระปี่ เพราะนิยมชมชอบเรื่องก๊อดฟาเธอร์ของมาริโอ พูโซ ดังนั้นจึงดัดแปลงบุคลิกของก๊อดฟาเธอร์ มาเป็นเล่าแป๊ะได้อย่างกลมกลืนช่วงเวลานั้น โกวเล้งยังเขียนเรื่อง “เซียวจับอดนึ่ง” สะท้อนความรู้สึกของคนที่อยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย โดยเปรียบเปรยเป็นสุนัขป่าสามารถกินใจนักอ่านจำนวนมาก โกวเล้งตัวจริงรูปร่างอ้วนโหน่งโตไม่หล่อเหลาแม้แต่น้อยแต่เขาก็นำบุคลิกของตัวเองมาสร้างเป็นตัวเอกในเรื่อง “ไต้หนั่งม้วย” (ผู้ยิ่งใหญ่) โกวเล้งไม่เห็นว้าวिरบุรุษเจียบเหงาวีรบุรุษของเขาแล้วสำราญ ดังนั้นเขาเขียนเรื่องวีรบุรุษสำราญสร้างตัวละครก๊วยไต้ไถ่วังต้ง อี้ฉิก และลิมไทเพ้ง ขึ้น

โกวเล้งเพียรพยายามนำความแปลกใหม่มาสู่นิยายกำลังภายในอยู่เสมอ เมื่อภาพยนตร์เรื่องดิเอ็กโซซิสต์โด่งดังไปทั่ว เขาก็เกิดไอเดียสร้างชุดสยองขวัญขึ้นมาเสียดายที่เพียงเขียนเรื่อง “ฮ่วยเอ็งบู๊” (นกแก้วสยองขวัญ) เพียงเรื่องเดียวก็หยุดเขียน โกวเล้งยังสร้างแนวทางสายใหม่โดยเขียนชุดอาวุธของโกวเล้ง ซึ่งประกอบด้วยกระบี่ป้อมตะ เตะชนนกงูง ดาบมรกต แค้นสังฟ้า ทวนทมิฬ ตะขอจำพราก ยอดมือปราบ ทั้งยังเขียนเรื่อง “เล็กเซียวหงส์” (หงส์ผงาดฟ้า) ซึ่งแบ่งเป็นตอนๆ คล้ายชุดเชอร์ล็อกโฮล์มส์ และชุดเจมส์บอนด์ ๐๐๗ โดยทุกตอนแยกเป็นเอกเทศแต่มีส่วนต่อเนื่องกัน

ประมาณปีพ.ศ.๒๕๑๙ โกวเล้งค่อยแต่งงานใหม่ หลังจากแต่งงานเขาได้เขียนเรื่อง “แป๊ะเจี๊ยะเล่าฮั่ว” (ศึกเสือหยกขาว) หลังการแต่งงานโกวเล้งยังคบเพื่อนหญิงเป็นเหตุให้ชีวิตการแต่งงานเกิดรอยร้าวช่วงเวลานั้นโกวเล้งได้เขียนเรื่อง “ลีเปียกเกา” (ตะขอจำพราก) ซึ่งเป็นต้นกำเนิดของคำ “การพลัดพรากเพราะเพื่อการอยู่ร่วม” กับเรื่อง “เอ็งฮังบ้อหลุย” (จอมยุทธ์ไร้หน้าตา) เขียนถึงคนเสเพลไร้รากวีรบุรุษไร้หน้าตา

หลังจากนั้นก็เริ่มเขียนนิยายในแนวทางของตนเอง ผลงานของโกวเล้งที่เป็นที่รู้จักได้แก่ เสี่ยวฮืออี้ (พ.ศ.๒๕๑๐) จอมกระบี่มากน้ำใจ, เล็กเซียวหงส์, อาวุธของโกวเล้ง, จอมดาบหิมะแดง, จอมโจรจอมใจ (ขอลี้เอียง, ๒๕๑๐) ฤทธิ์มืดสัน (พ.ศ.๒๕๑๑) นอกนั้นยังมีจับบอดี้ (พ.ศ.๒๕๑๒) และ ดาวตกผีเสื้อกระบี่ (พ.ศ.๒๕๑๒) เขียนถึงชีวิตของมือสังหารและความรัก, วีรบุรุษสำราญ (พ.ศ.๒๕๑๔) เขียนถึงตัวเอกหลายคนมีสีสันแตกต่างกันและร่วมทุกข์ร่วมสุขกัน, ซาเสี่ยวเอี้ย (พ.ศ.๒๕๑๘) เขียนถึงชีวิตของวีรบุรุษนักเลงสอดแทรกปรัชญาไว้อย่างลึกซึ้ง, ยอดขุนโจร (พ.ศ.๒๕๑๗) เขียนถึงตัวเอกที่ถูกตราหน้าเป็นโจรแต่มีคุณธรรมล้ำฟ้า, อินทรีผงาดฟ้า (พ.ศ.๒๕๑๙) เรื่องนี้เกือบทั้งหมดเขียนโดยเต็งเซ็ง (ลูกศิษย์ของโกวเล้ง) เป็นเรื่องชีวิตการต่อสู้ของลูกผู้ชายซึ่งยึดมั่นในความรัก

จากนั้นคำว่า “นิยายแบบโกวเล้ง” “สำนวนแบบโกวเล้ง” “บทสนทนาแบบโกวเล้ง” ซึ่งมักแฝงด้วยสำเนียงเยาะเย้ยอยู่สามส่วนยามเอ่ยจากปากของผู้อื่นจึงค่อยๆ ก่อเป็นรูปเป็นร่างขึ้น^{๓๒} แม้ว่าผู้อ่านบางคนจะ 모르หรือจำชื่อเรื่องไม่ได้ แต่ก็สามารถจดจำชื่อตัวละครได้ทั้งนี้อาจเป็นเพราะความสามารถของโกวเล้ง ในการสร้างบุคลิกภาพของตัวละครได้หนักแน่นและใกล้ชิดกับจิตวิญญาณของผู้คนตัวละครอย่างขอลี้เอียง, ลี้คิมฮวง, เอี้ยบโค, อาฮุยต่างพากันโลดแล่นในจินตนาการของผู้อ่านบ้างก็เติบโตมาพร้อมกันในโลกจินตนาการ

แม้ว่าโกวเล้งจะออกตัวว่าแรงดลใจที่ทำให้เขาเขียนนิยายยุทธจักรไม่ใช่หลักการเลิศจูประการใดเพียงแต่ต้องการหาเงินกินข้าวเท่านั้น แต่โกวเล้งก็เห็นว่า “นิยายกำลังภายในก็เป็นรูปแบบหนึ่งของนวนิยายที่มันสามารถดำรงอยู่ในปัจจุบันแน่นอนว่าย่อมต้องมีคุณค่าในการคงอยู่ของมัน”

^{๓๒} โกวเล้ง, *เดียวดายใต้เงาจันทร์โกวเล้งรำพัน*, แปลโดยเรื่องรอง รุ่งรัศมี, พิมพ์ครั้งที่ ๑๐, (กรุงเทพฯ : สยามอินเตอร์บุ๊คส์, ๒๕๔๓), หน้า ๒๔.

โกวเล้งรู้สึกชื่นชมกับการเป็นนักเขียนนิยายกำลังภายในของตนอยู่ตลอดเวลาเพราะในสายตาของคนส่วนใหญ่นวนิยายกำลังภายในมีเพียงมิใช่วรรณกรรมกระทั่งไม่อาจนับเป็นนวนิยาย โกวเล้งกล่าวว่า “เขียนนวนิยายเขียนมา ๒๐ ปีแล้วนวนิยายที่เขียนเป็นเช่นไร? นวนิยายกำลังภายในคือนวนิยายชนิดหนึ่งที่ไม่ใช่นวนิยายในสายตาผู้อื่น”^{๓๓} โกวเล้งให้ความหวังกับนักเขียนรุ่นใหม่ว่า “ความสำเร็จในอนาคตของพวกเขาจะสูงกว่าข้าพเจ้าอย่างแน่นอนสูงกว่าสามหมื่นหกพันแปดสิบเท่าขอเพียงพวกเขาสามารถจดจำถ้อยคำหนึ่งไว้ได้เป้าหมายสูงสุดของการเขียนหนังสือคือการสร้างสรรค์จากการเปลี่ยนแปลง”^{๓๔}

ก่อนเขียนหนังสือโกวเล้งต้องอาบน้ำชำระกายให้สะอาดหมดจด สวมใส่เสื้อผ้าที่สบายค่อยเริ่มงานเขียนขณะที่เขียนหนังสือต้องมีของสามอย่างหนึ่งคือบรันตีแก้วหนึ่งบุหรีของหนึ่งน้ำมันเขียวขวดหนึ่งปกติโกวเล้งไม่สูบบุหรี เมื่อเขียนหนังสือจะทาน้ำมันเขียวกับบุหรีจุดบุหรีขึ้นสุดควันบุหรีที่หอมเย็นจิบบรันตีคำหนึ่งเริ่มใช้ความคิดความจริงเขาวางพล็อตเรื่องไว้แล้วเพียงแต่ใช้ความคิดว่าจะเดินเรื่องอะไรเขาเขียนเร็วมากชั่วโมงหนึ่งสามารถเขียนได้สามสี่พันตัว แต่บางครั้งเขียนไม่ออกแม้สักตัวเดียวเมื่อถึงเวลานั้นเขาจะอดบุหรีอย่างหนักและดื่มเหล้าจัด โกวเล้งชอบสะสมหนังสือและภาพวาดเขามีหนังสือกว่าแสนเล่มเนื่องเพราะมีพื้นฐานภาษาอังกฤษดีเยี่ยมเขาไม่เพียงรับนิตยสารต่างประเทศยังรับสิ่งพิมพ์ในประเทศแทบทุกชนิดเขาอ่านหนังสือเร็ววันหนึ่งต้องอ่านหนังสืออย่างน้อยสามสี่ชั่วโมง

ยอดนักเขียนจู๊กะแซฮุ้น แยกแยะว่างานเขียนของโกวเล้งมีข้อดีอยู่สามประการ หนึ่งคือการศึกษาวรรณกรรมตะวันตกทำให้เขาก้าวล้ำหน้านักเขียนนิยายกำลังภายในอื่นๆ สองโกวเล้งตั้งชื่อเด่นชื่อตัวละครโดดเด่นอาวุธ และกระบวนท่าเป็นเอกเทศทำให้ผู้อ่านผ่านตาอยากลิ้มเลียนเช่นเรื่องลิ้วแซฮุ้นเตียบเกี่ยม (ดาวตกผีเสื้อกระป๋อง) เทียนไ้แม้งง้วยตอ(จอมดาบหิมะแดง) กับชื่อตัวละครขอลิ้วเฮียง(ทั้งความหอม) เล็กเซียวหงส์(หงส์น้อย) สามคำตอบของโกวเล้งดีเยี่ยมมีคนบอกว่าโกวเล้งเขียนคำตอบได้ดีเยี่ยมเพราะสืบเนื่องจากความใจกว้างของเขา

หลังจากปี พ.ศ.๒๕๑๘ งานเขียนของเขาถึงกับแย่งรูปแบบสไตล์การเขียนลูกโลกเลียนแบบโดยนักเขียนรุ่นใหม่ เมื่อสไตล์การเขียนแบบโกวเล้งเสื่อมถอยหมดความนิยมทำให้ความนิยมของนิยายกำลังภายในลดลงไปด้วยชีวิตแต่หนหลังของโกวเล้งขณะที่ผู้อื่นแบกกระเป๋ไปโรงเรียนก็ระเห่ร้อนในยุทธจักรแล้ว ดังนั้นเมื่อมีเงินทองจากการเขียนหนังสือจึงจับจ่ายราวก้อน

^{๓๓} พาสนา แพรพรรณ, ยุทธจักรมังกรโบราณ, พิมพ์ครั้งที่ ๒, (กรุงเทพฯ : คนหนังสือ, ๒๕๓๗), หน้า ๓๑.

^{๓๔} โกวเล้ง, เดียวดายใต้เงาจันทร์โกวเล้งรำพัน, หน้า ๒๗.

กรวดไม่เสียดายโกวเล้งไม่ยอมอยู่เจียบเหงาชมชอบคบหาสหายที่สุตร้านอาหารบาร์และตลาดโต้รุ่ง เป็นสถานที่ซึ่งโกวเล้งมักไปเยี่ยมเยือนอยู่เสมอ อาศัยสุรานัดพบสหาย

ผลจากการดื่มสุราอย่างหนักโกวเล้งต้องล้มป่วยลงด้วยโรคตับแข็ง ม้ามโตและเลือดออกทางกระเพาะเข้าออกโรคพยาบาลถึงสามครั้งสามครา ก่อนสิ้นใจไม่กี่วันโกวเล้งยังรำลึกอย่างเต็มที่ เป็นเวลาสามวันสามคืนหวังให้ตัวเองเมามายพันปี โกวเล้งกล่าวว่าหากอดสุรากลั้มิสู้ตายนับเป็นการดื่มสุราครั้งสุดท้ายเท่ากับยุติชีวิตลงด้วยสุราอย่างแท้จริงเมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๘ อายุได้ ๔๘ ปี มีงานเขียนมากกว่า ๘๐ เรื่อง

๓.๒.๒ วรรณกรรมของโกวเล้ง

ประมาณปี พ.ศ.๒๕๐๓ ในช่วงที่โกวเล้งทำงานเป็นบรรณารักษ์ ได้เริ่มเขียนนิยายกำลังภายในเรื่องแรกคือกระบี่โพยม ใช้นามปากกาว่าพ่อเกี่ยมเล้ง โดยยึดแนวการเขียนแบบชนบดดั้งเดิม คือประเภทบู๊ล้างแค้นธรรมดา ซึ่งเป็นผลงานยุคแรกของเขาจึงไม่ประสบความสำเร็จและส่วนใหญ่ไม่มีการแปลเป็นภาษาไทย เช่นซิกฮุ้นอั้งโกว แซ่ตั้งเค้งเทียนเจ็กเกี่ยม ต่อมา พ.ศ. ๒๕๐๖ โกวเล้งเขียนเรื่องพิฆาตทรชนปรากฏว่าได้รับความสนใจจากผู้อ่านมากพอสมควร โกวเล้งจึงใช้นามปากกาว่าโกวเล้งอย่างจริงจัง พ.ศ. ๒๕๐๙ โกวเล้งสร้างแนวทางการเขียนใหม่ขึ้น ซึ่งสาเหตุที่กระตุ้นให้โกวเล้งเกิดความคิดที่จะเปลี่ยนแนวการเขียนนวนิยายกำลังภายในคือเสียงวิจารณ์อย่างรุนแรงจากบุคคลบางกลุ่มว่านิยายจีนกำลังภายในนั้นไม่ได้มาตรฐานและมีคุณภาพอยู่ในระดับต่ำมากไม่อาจจัดอยู่ในหนังสือประเภทใดได้เลย แม้แต่นวนิยายเองโกวเล้งจึงได้ยกระดับนิยายจีนกำลังภายในให้สูงขึ้นโดยเปลี่ยนเขียนเน้นถึงความรู้สึกความขัดแย้งทางจิตใจและความคิดของตัวละครแทรกคติเตือนใจปรัชญาชีวิตหลักการดำเนินชีวิตและเน้นคุณธรรมนำมิตรรวมถึงการพัฒนาท่วงทำนองการเขียนโครงสร้างบุคลิกตัวละครเอกให้มีลักษณะพิเศษโดดเด่นมีชีวิตชีวาใช้เทคนิคติดต่อแบบภาพยนตร์มาช่วยเดินเรื่องแทรกโครงเรื่องย่อยและคลี่คลายหักมุมเป็นระยะๆ บทสนทนาคมคายทำให้ชวนติดตามตลอดเวลา ผลงานในช่วงนี้ประสบความสำเร็จเป็นอย่างมากได้แก่ศึกสายเลือด นักสู้ผู้พิชิต ธวัชล้ำฟ้า ราชาบูลิ้มหรือราชายุทธจักร ศิกศรสาวทเป็นต้น

จากนั้นไม่นานปรากฏงานเขียนที่บ่งบอกถึงความเป็นอัจฉริยะของโกวเล้งและทำให้เขา กลายเป็นนักเขียนนวนิยายจีนกำลังภายในชั้นแนวหน้าของไต้หวัน ซึ่งเริ่มจากเซียวฮื้อยี่ต่อมาโกวเล้งเปลี่ยนแนวทางการเขียนอีกครั้งโดยการนำเอาโครงเรื่องของนวนิยายตะวันตกมาผสมผสานเข้ากับปรัชญาตะวันออกของจีนโดยเฉพาะเต๋าและเซน ลักษณะพิเศษของงานในยุคนี้คือนั้นการยกระดับพัฒนาพลังสมาธิพลังจิตใจส่งเสริมความสามารถเชิงยุทธเพื่อบรรลุถึงจุดสุดยอดของหลักวิชามูและ

ทรงประสิทธิภาพยิ่งขึ้นในการชิงชัยเหนือศัตรู เป็นการผสมผสานวิถีแห่งเต๋าและเซนเข้ากับบุคลิกภาพ และความสามารถเชิงยุทธของตัวละครทำให้ตัวละครมีสีสันและเฉียบคมกลุ่มมากขึ้น^{๓๕}

ตัวละครที่โดดเด่นดังกล่าวจึงยึดถือคุณธรรมน้ำมิตรซื่อสัตย์เสียสละระหว่างมิตรสหายใช้ความรักและการให้อภัยแทนการล้างแค้นตัวแทนที่โดดเด่นของแนวคิดดังกล่าวคือลีคิมฮวง จากฤทธิ์มิดสัน และเอี้ยบไคจากเรื่องดาบจอมภพและเหยี่ยวเดือนเก๋า ในยุคนั้นนับว่าเป็นช่วงความสำเร็จสูงสุดของการหารายได้ของเขา เพราะผลงานหลายเรื่องถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์โดยผู้เอียนผู้กำกับที่มีชื่อเสียงของบริษัทชอร์บาร์เธอร์สาขาไต้หวันและภาพยนตร์โทรทัศน์โดยทีวีบีกับอาร์ทีวีของฮ่องกงให้ผู้อ่านได้รับชม

๓.๒.๓ ยุคสมัยทางวรรณกรรม

ผลงานทางวรรณกรรมของโกวเล้งนั้น แบ่งได้เป็นสามยุคคือยุคแรกยุคกลางและยุครุ่งเรืองซึ่งถือว่าเป็นยุคแสวงหาแนวทางใหม่ให้วรรณกรรมกำลังภายในด้วย

๑) ยุคแรก

โกวเล้งเริ่มเขียนวรรณกรรมเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ในตอนนั้นยังไม่ได้ใช้นามปากกาว่าโกวเล้ง แต่ใช้พ่อเทียมเล่าจู เทพกระบี่โพยมเป็นวรรณกรรมเรื่องแรกที่เขียนขึ้น มีความยาวยาว ๑๒ เล่ม ได้รับค่าต้นฉบับเล่มละ ๘๐๐ เหรียญ ไต้หวัน (ประมาณ ๔๐๐บาท) โดยเขียนเล่มละสี่หมื่นสองพันตัว คิดเฉลี่ยแล้วอักษรหนึ่งพันตัวมีราคาประมาณ ๑๙ เหรียญไต้หวัน (ไม่ถึงสิบบาท)^{๓๖} แล้วเขียนเรื่องอื่นตามมาอีกหลายเรื่องเช่นพิฆาตทรชน สือสลายวิญญูณ การเขียนในยุคแรกนี้ผลงานไม่โดดเด่นและได้รับความนิยม โกวเล้งยังได้กล่าวถึงผลงานในยุคแรกของตัวเองว่า“เรื่องเหล่านี้ส่วนใหญ่เป็นหนังสือที่ใช้ไม่ได้แทบปราศจากแนวความคิดและแบบฉบับของตัวเอง” ดังนั้นผลงานในยุคแรกของโกวเล้งจึงไม่ประสบความสำเร็จทั้งๆที่ระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๖ โกวเล้งเขียนผลงานออกมาจำนวนมากช่วงสามปีเศษมีงานเขียนรวมสิบสี่เรื่อง^{๓๗} ดังนั้นโกวเล้งจึงเริ่มค้นคว้าหาแนวทางการเขียนใหม่และยุคผลงานลักษณะที่ไม่ประสบความสำเร็จลง

๒) ยุคกลาง

โกวเล้งเริ่มทดลองเปลี่ยนแนวการเขียนเริ่มจากศึกศรสาท พ.ศ.๒๕๐๗ นักสู้ผู้พิชิต พ.ศ. ๒๕๐๘ และธวัชลำฟ้า พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งนับเป็นงานยุคกลางรวมทั้งราชายุทธจักรที่เขียนขึ้นในปี พ.ศ.

^{๓๕} อัมพรพรรณ อุปพงษ์, ความสอดคล้องระหว่างปรัชญากับพฤติกรรมของตัวละครเอกในนวนิยายจีนกำลังภายในของโกวเล้ง ฉบับแปล โดย ว.ณ เมืองลุงและน.นพรัตน์, *ปริญาการศึกษามหาบัณฑิต*, (บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, ๒๕๔๒), หน้า ๔๔.

^{๓๖} พาสณา แพรพรรณ, *โกวเล้งได้เอี้ยบใบไม้คืนสู่ราก*, หน้า ๑๒.

^{๓๗} โกวเล้ง, *คมดาบสั้น*, (กรุงเทพฯ : สร้างสรรค์, ๒๕๔๔), หน้า ๗.

๒๕๐๙ ด้วยแนวการเขียนของโกวเล้งค่อยเปลี่ยนแปลงสลับหลุดจากแนวทางของผู้อื่นอาศัยความคิดและแบบฉบับของตัวเอง^{๓๘} แต่โกวเล้งเองก็ได้วิจารณ์งานช่วงนี้ของตัวเองไว้ว่า “นวนิยายเหล่านั้น..ไม่มีพล็อตเรื่องที่สมบูรณ์พร้อมและขาดตรรกะที่รอบคอบรัดกุม..เหลวไหล...มักงใจพลิกผันนี้สยใจคอของตัวละครในเรื่องราวทำให้เนื้อเรื่องหลุดจากกรอบที่วางไว้”^{๓๙} แม้โกวเล้งจะวิจารณ์ของตัวเองไว้เช่นนั้นแต่ผลงานในยุคนี้ก็ถือได้ว่ามีความสนุกสนานและที่พลิกผันภาวะของตัวละครนั้นก็เพื่อสร้างเหตุการณ์ให้ผู้อ่านตื่นเต้นตกใจ อันนำไปสู่ยุครุ่งเรืองในกาลต่อมา

๒) ยุครุ่งเรือง

ช่วงปี พ.ศ. ๒๕๑๐-พ.ศ. ๒๕๒๕ ถือว่าเป็นยุครุ่งเรืองของโกวเล้งเริ่มจากการประพันธ์จอมโจรจอมใจ และเชียวฮ้อยี้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๐ ฤทธิ์มิดสั้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ จับอิดนึ่ง และดาวตกผีเสื้อ กระบี่ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ดาบจอมภพ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ หยี่เยวเต๋อเนก้าในปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ยอดขุนโจร ในปี พ.ศ. ๒๕๑๗ ซาเสียวเอี้ย ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ เล็กเชียวหงส์ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ อินทรีผงาดฟ้าในปี พ.ศ. ๒๕๑๙ หยี่เยวรททะเลทราย ในปี พ.ศ. ๒๕๒๐ ตะขอจำพราก ในปี พ.ศ. ๒๕๒๑ และผลงานอื่นๆ อีกหลายเรื่องรวมทั้งยังประพันธ์เล็กเชียวหงส์และจอมโจรออกมาเป็นตอนๆ ต่อมาอีกจนหลังปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ผลงานเริ่มน้อยลงจนถึงผลงานเรื่องสุดท้ายที่พอสืบค้นได้ คือต่อตอจับแปลตรงตัวว่าหมวดดาบสั้น พิมพ์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๗ ได้รับการแปลเป็นภาษาไทยชื่อว่าคมดาบสั้นและน.นพรัตน์ก็ให้ความเห็นว่าเรื่องนี้เป็นผลงานชิ้นสุดท้ายของโกวเล้ง^{๔๐}

ในยุครุ่งเรืองนี้ผลงานของโกวเล้งได้รับการนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์บ่อยครั้งและในตอนหลังเขาก็บริษัทผลิตภาพยนตร์จากผลงานของตัวเองขึ้นมาด้วย ผลิตทั้งภาพยนตร์จอเงินและจอแก้วมีเข้าฉายในประเทศไทยก็บ่อยครั้ง ในช่วงเวลานั้นมีผู้อ่านวรรณกรรมของโกวเล้งมากมายมีวรรณกรรมที่นำไปดัดแปลงในบทภาพยนตร์ผลงานทำภาพยนตร์ล้วนได้รับความสนใจและติดตามผลงานทั้งในไต้หวันฮ่องกงและประเทศอื่นๆ ในเอเชียรวมทั้งประเทศไทยยุคนั้นจึงเป็นยุครุ่งเรืองของโกวเล้งอย่างแท้จริงเขามีชื่อเสียงและเงินทองมากขึ้นพร้อมกับสุขภาพแย่ลงเพราะการดื่มสุราก่อนจะเสียชีวิตลงในปี พ.ศ. ๒๕๒๘ ขณะมีอายุ ๔๘ ปี

๓.๒.๔ ลักษณะวรรณกรรมของโกวเล้ง

ลักษณะวรรณกรรมของโกวเล้งมีทั้งข้อเหมือนและข้อแตกต่างจากลักษณะโดยทั่วไปของวรรณกรรมจีนกำลังภายใน มีลักษณะเฉพาะในงานประพันธ์แตกต่างจากธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมจีนกำลังภายในทั่วไปบ้างสามารถแยกแยะดังนี้

^{๓๘} พาสณา แพรพรรณ, โกวเล้งได้เขียนใบไม้คืนสู่ราก, หน้า ๑๒-๑๓.

^{๓๙} โกวเล้ง, คมดาบสั้น, หน้า ๙.

^{๔๐} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๗.

๑. โครงเรื่อง

วรรณกรรมของโกวเล้งมีองค์ประกอบทางวรรณกรรมเช่นเดียวกับวรรณกรรมกำลังภายในทั่วไปแต่โครงเรื่องหลักในวรรณกรรม จะมีการวางกรอบเป้าหมายที่แน่นอนและไม่แปรเปลี่ยนให้ผู้อ่านสับสนมีโครงเรื่องรองเพิ่มปมขัดแย้งไปในแต่ละตอน เช่นเดียวกับวรรณกรรมกำลังภายในทั่วไปและมีการสร้างเหตุการณ์ให้ผู้อ่านตื่นตื่นหวาดเสียวหรือสะท้อนใจควบคู่ไปกับการดำเนินเรื่องด้วยความที่โกวเล้งเป็นผู้ศึกษาวรรณกรรมและภาพยนตร์ต่างประเทศมามากมาย และเคยผ่านงานบรรณารักษ์ห้องสมุดหน่วยงานทหารอเมริกันที่ได้เห็น ทำให้โครงเรื่องในวรรณกรรมของโกวเล้งมีกลิ่นอายแนวควาบบอยตะวันตกอยู่เสมอ

วรรณกรรมเรื่องดาวตก ผีเสื้อ กระบี่ โกวเล้งสร้างเล่าแป๊ะหรือซุนเจ็กแป๊ะ เป็นภาพจำลองของดอนคอร์ลีโอเน่แห่งเดอะก๊อดฟาเธอร์ของมาริโอพูโซ^{๔๑} ให้ลูกเซียงฮวงเป็นจอมวางแผนเช่นเดียวกับทอมฮาเก้น ให้ฮั้งท้งเป็นมือสังหารเช่นเดียวกับลูกาบราซี วิลเลียม เซคสเปียร์ ใช้พี่น้องฝาแฝดเป็นเป็นเค้าโครงเรื่องหลายเรื่อง โกวเล้งก็ใช้พี่ชายน้องชายฝาแฝดเขียน“เซียวฮ้อย”ได้อย่างราวใจ ลี้คิมฮวงตัวเอกในเรื่อง“ฤทธิ์มีดสั้นนั้นก็มีแรงบันดาลใจมาจาก บทบาทของด็อกคอสลีย์มือปืนตะวันตกแห่งเรื่องกันไฟท์แอทโอ.เค.คอแรล”^{๔๒} และเป็นภาพยนตร์ที่เข้าฉายในเมืองไทยใช้ชื่อว่าสองสิงห์เมืองเสือ ดังนั้นวรรณกรรมของโกวเล้งจึงเป็นปรากฏการณ์ใหม่ในแวดวงวรรณกรรมกำลังภายในที่มีกลิ่นอายของวรรณกรรมตะวันตกอยู่บ้าง โกวเล้งเคยกล่าวไว้ว่า“ข้าพเจ้าเชื่อว่าไม่ว่าใครก็ตามที่เขียนหนังสืออดไม่ได้ที่ได้รับผลสะท้อนจากผู้อื่น”^{๔๓} แต่การพยายามบุกเบิกสร้างสรรค์แนวทางใหม่ให้ปรากฏอยู่เสมอทำให้ยากต่อการควบคุมโครงเรื่องของวรรณกรรมที่มีขนาดยาวและมีความสลับซับซ้อนให้สอดคล้องสมดุได้ทุกรื่องราว

พาสนา แพรวพรรณเคยให้ความเห็นเกี่ยวกับโครงเรื่องของวรรณกรรมโกวเล้งไว้ในยุทธจักรมังกรโบราณกระบวณ ๒ ตอนตำนานอักษรกระบี่ว่า “เค้าโครงเรื่องไม่แตกต่างกันเท่าใดเบื้องหลังคนชั่วร้ายมักมีคนชั่วร้ายอีกผู้หนึ่งซ่อนเร้นอยู่เบื้องหลังของเบื้องหลังก็ยังมีเบื้องหลังยอผีมือผู้หนึ่งตายไปโดยไร้สาเหตุปราศจากร่องรอยให้สืบสาวเรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นด้วยต้นสายปลายเหตุใด? แต่ภายหลังจากความสับสนวุ่นวายปรากฏวีรบุรุษผู้หนึ่งออกมาคลี่คลายปมปริศนา สะสางเรื่องราวต่างๆ กำจัดคนชั่วร้ายด้วยไหวพริบปฏิภาณและความกล้าหาญคนชั่วร้ายกรรมสนองในบั้นปลายเค้าโครงเรื่องเช่นนี้หากอ่านเพียงเรื่องสองเรื่องก็รู้สึกตื่นตื่นสนุกสนาน แต่หากติดตามอ่านไปสักเจ็ดแปด

^{๔๑} เสถียร จันทิมาธร, ชุมชุมมังกรซ่อนพยัคฆ์, พิมพ์ครั้งที่ ๓, (กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๓๙), หน้า ๒๘.

^{๔๒} อ้างแล้ว, หน้า ๒๘.

^{๔๓} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๕๗.

เรื่องผู้อ่านก็สามารถคาดเดาเนื้อเรื่องโดยตลอดได้ซึ่งทำให้เสียรสชาติไป”^{๔๔} แม้มีข้อผิดพลาดของการวางโครงเรื่องอยู่บ้างแต่ก็เป็นผลมาจากชีวิตที่ต้องต่อสู้จากศูนย์ของโกวเล้ง และเมื่อมีชื่อเสียงก็ต้องรับงานประพันธ์เพิ่มมากขึ้นจนอาจต้องเร่งให้เสร็จทันเวลาเพื่อการดำรงอยู่ในเส้นทางประพันธ์ต่อไป

อย่างไรก็ตามโกวเล้งก็เป็นนักประพันธ์วรรณกรรมกำลังภายในที่ได้รับความนิยมอย่างสูงมีผลงานสะท้อนให้เห็นปรัชญาการดำรงอยู่ของชีวิต ในวัฒนธรรมตะวันออกและสิ่งที่ขาดไม่ได้ก็คือการเน้นย้ำถึงวิถีแห่งการเรียนรู้และศึกษาจากธรรมชาติตามหลักการแห่ง“เต๋าและเซน”^{๔๕}

๒. กลวิธีการนำเสนอ

โกวเล้งนำเสนอวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับชีวิตมนุษย์มีความสุขความเศร้าความเหงาเปล่าเปลี่ยวความรัก ความชิง ความผิดหวังสมหวังแต่จะแตกต่างจากวรรณกรรมอื่นตรงที่เรื่องราวของมนุษย์ในวรรณกรรมของโกวเล้งเกิดขึ้นในยุคจักร ตัวละครส่วนใหญ่จึงมีวิชาฝีมือมีอำนาจและเกียรติคุณทางสังคมก็ด้วยความเก่งกล้าในวิทยายุทธ และคุณธรรมความดีงามนอกจากนั้นภายใต้ปลายปากกาของโกวเล้งการบ่งบอกความในใจหรือเรื่องราวก็ดกร่อนใจในอดีตของตัวละครมักมีสุราเป็นเครื่องให้หวนคิดคำนึงถึงเรื่องเหล่านั้น วรรณกรรมของโกวเล้งมักลำดับเหตุการณ์ตามลำดับใช้ความคิดคำนึงหรือบทสนทนาของตัวละครเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่ผ่านพ้นแต่ก็แสดงให้เห็นวิถีปกติในชีวิตมนุษย์คือทุกคนมีอดีตปัจจุบันและอนาคตตามสถานการณ์ในช่วงเวลาและสถานที่

ดังที่กล่าวไปแล้วว่าโกวเล้งได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมและภาพยนตร์ตะวันตกมาพอสมควรการตัดฉากของโกวเล้งจึงไม่คล้ายตามธรรมเนียมกำลังภายในนัก “แต่จะมีการตัดต่อทำนองเดียวกับนวนิยายสมัยใหม่ของตะวันตกและรวมทั้งลีลาของภาพยนตร์”^{๔๖} แต่ก็เป็นการกลั่นกรองจากลีลาตะวันตกเท่านั้นเพราะโกวเล้งประสานเข้ากับเอกลักษณ์และวัฒนธรรมจีนกำลังภายในได้อย่างลงตัวโกวเล้งมีความเห็นว่าวรรณกรรมกำลังภายในนั้นยึดเยื้อเกินไป โครงเรื่องหลักก็ยังแปรเปลี่ยนได้ไม่ยึดมั่นให้ตายตัวไว้และตัวละครในเรื่องก็มากเกินไปจนบางครั้งหล่นหายไปจากการดำเนินไปของเรื่องอย่างง่ายดาย โกวเล้งจึงได้ใช้กลวิธีของวรรณกรรมตะวันตกเข้ามาช่วยในการนำเสนอเรื่องเพื่อไม่ให้ผู้อ่านเกิดความซ้ำซากจำเจอาจทำให้คุณค่าของวรรณกรรมกำลังภายในลดลงไปอีก^{๔๗}

^{๔๖} พาสณา แพรพวรรณ, โกวเล้งได้เขียนไปไม้คินสุรากล, หน้า ๙๙-๑๐๐.

^{๔๕} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๒๘.

^{๔๖} เสถียร จันทิมาธร, ชุมนุญมังกรซ่อนพยัคฆ์, หน้า ๒๙.

^{๔๗} ปราการ กรอิสราณกุล, “ความหมายและคุณค่าของสตรีในวรรณกรรมของโกวเล้ง”, หน้า ๔๔.

๓. แก่นของเรื่อง

โกวเล้งวางแก่นของเรื่องได้อย่างหลากหลายเพราะนอกจากจะแสดงให้เห็นถึงความต้องการมีวิชาสูงขึ้นสูงของตัวละคร และเน้นให้เห็นคุณธรรมน้ำมิตรแล้วเขายังผูกเรื่องราวเพิ่มจากธรรมเนียมนิยมโดยทั่วไปของวรรณกรรมกำลังภายในขึ้นอีก ในเรื่องเซียวฮื้อยี้ตัวเอกของเรื่อง มีความคิดเห็นว่าหากโลกนี้มีมนุษย์ปราศจากการล้างแค้นเช่นฆ่าโลกคงเป็นสุขมากกว่านี้ เอี้ยบไคตัวเอกในเรื่องเหยี่ยวเดือนเก็กก็มีความคิดเห็นว่าอาวุธมีไว้ช่วยเหลือผู้คนหาได้มีไว้เช่นฆ่าทำร้ายกันไม่ในเรื่องยอดขุนโจรโกวเล้งแสดงให้เห็นถึงแก่นแท้ในภาวะทางจิตใจมนุษย์แสดงให้เห็นถึงความรักอันแท้จริงของซิมเปี๊ยะกุนกับฮวงซีเนี่ยสตรีผู้มีการดำรงอยู่ที่แตกต่างกันสองนาง แต่ก็มีความรักที่ยิ่งใหญ่ดุจเดียวกันนับได้ว่ายอดขุนโจรเป็นวรรณกรรมที่เน้น“ถ่ายทอดสภาวะทางจิตใจอันสับสนละเอียดอ่อนและซับซ้อนของตัวละครเป็นสำคัญ”^{๔๘} ในเรื่องอินทรีผงาดฟ้าโกวเล้งก็แสดงถึงความมุ่งหมายของเต็งพัง ตามธรรมเนียมนิยมวรรณกรรมจีนกำลังภายในซึ่งมุ่งหวังให้ตนมีชื่อเสียงในยุทธจักร แต่ก็เด่นในด้านศิลปะการเข้าถึงจิตใจของผู้คนเช่นเดียวกับวรรณกรรมเรื่องตะขอจำพรากเอี้ยเจิ้งตัวเอกของเรื่องเป็นผู้“ยึดมั่นในความถูกต้องเที่ยงธรรมกระทำโดยไม่ละอายแก่ใจ”^{๔๙} เห็นได้ว่าไม่ว่าโกวเล้งจะใช้แก่นของเรื่องตามธรรมเนียมนิยมทางวรรณกรรมกำลังภายในดั้งเดิมหรือตามรูปแบบที่คิดค้นขึ้นใหม่ก็ถือได้ว่าไม่เป็นปัญหาสำหรับผู้มีศิลปะการประพันธ์เช่นโกวเล้ง

๔. สรุป

โกวเล้งประพันธ์วรรณกรรมกำลังภายในตามแนวทางของตน ซึ่งมีทั้งที่ได้รับแนวทางตามธรรมเนียมนิยมของวรรณกรรมกำลังภายในและแนวทางที่ได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมและภาพยนตร์ตะวันตกด้วยความที่โกวเล้งเป็นนักประพันธ์ที่สร้างสรรค์จึงพยายามใช้แนวทางวรรณกรรมตะวันตกสร้างผลงานวรรณกรรมในรูปแบบวรรณกรรมจีนกำลังภายในให้สอดคล้องเข้ากันจึงทำให้ผลงานของโกวเล้งเป็นผลงานวรรณกรรมจีนกำลังภายในลักษณะใหม่ ที่ไม่ยึดติดกับเนื้อหาและเรื่องราวเดิมๆในวรรณกรรมจีนกำลังภายในที่พบเห็นกันอยู่เสมอและด้วยความลึกซึ้งในเนื้อเรื่องทำให้ผลงานของโกวเล้งโดดเด่นในยุทธจักรวรรณกรรมซึ่งเห็นได้ชัดเจนว่าโกวเล้งสามารถรวมความเป็นวรรณกรรมจีนกำลังภายในให้สอดคล้องสมดุล ในการยืนอยู่ในพื้นที่ของวรรณกรรมร่วมสมัยได้ด้วยเหตุนี้การศึกษาวิเคราะห์แนวคิดทางจริยศาสตร์ของเหล่าจื้อในวรรณกรรมของโกวเล้งก็น่าจะมีความเป็นสากลได้แม้ว่าโกวเล้งจะเสียชีวิตไปหลายปีแล้วก็ตามแต่ผลงานของเขายังได้รับความนิยมจากผู้อ่านอยู่ตลอดเวลาเพราะผลงานโกวเล้งมุ่งเน้นถ่ายทอดสภาวะจิตใจที่อยู่ส่วนลึกที่สุดของมนุษย์ผ่าน

^{๔๘} พาสนา แพรพรรณ, โกวเล้งได้เอี้ยบไปไม้คินสู่ราก, หน้า ๕๓.

^{๔๙} โกเล้งมังกรเมรัย, น.นพรัตน์ เรียบเรียง, (กรุงเทพฯ : มติชน, ๒๕๔๔), หน้า ๑๘๔.

ออกมาสู่ตัวละคร ซึ่งมีพฤติกรรมที่แตกต่างกันตัวละครของโกวเล้งมีชีวิตมีความรู้สึกโกวเล้งกล่าวว่า
“ความรู้สึกก็คล้ายกับสุรายิ่งสุกซ่านลิกล้ำยิ่งซุกงำเนิ่นนานกลับยิ่งเข้มข้นรุนแรง”^{๕๐}

๓.๓ วิเคราะห์ตัวละครในวรรณกรรมของโกวเล้ง

ในวรรณกรรมกำลังภายในของโกวเล้งนั้น โกวเล้งได้สร้างสรรค์ตัวละครมากมายล้วนมี
สีสันนิสัยใจคอแตกต่างกันไปตามเค้าโครงและเรื่องราวที่เอวาวไวซึ่งถ้าพิจารณาผลงานทั้งสามยุคของ
ของโกวเล้งจะเห็นว่าผลงานยุคแรกนั้นบุคลิกนิสัยใจคอต่างๆของตัวละครไม่แตกต่างกันมากนัก
ส่วนมากจะเขียนตามแบบฉบับธรรมเนียมนิยมของนิยายกำลังภายในทั่วไปแต่ผลงานยุคกลางจะเริ่ม
เห็นถึงความแตกต่างในลักษณะนิสัยของตัวละครนั้นๆรวมทั้งวิธีการเขียนของโกวเล้งที่เริ่มเปลี่ยนไป
ต่างจากนักประพันธ์ท่านอื่นๆ

พอถึงยุคที่สามซึ่งเป็นยุครุ่งเรืองที่สุดของโกวเล้งเขาได้สร้างตัวละครที่โดดเด่นมากมายมี
บุคลิกลักษณะเฉพาะตัวเป็นที่จดจำไม่ลืมเลือนบางครั้งแม้ผู้อ่านจะจำชื่อเรื่องของวรรณกรรมไม่ได้แต่
ยังคงจดจำบุคลิกอันโดดเด่นของตัวละครนั้นๆ ได้เช่นเล็กเสี่ยวหงส์(จากเรื่องหงส์ผงาดฟ้า) ไปอึ้งเซาะ
(จากเรื่องดาบจอมภพหรือจอมดาบหิมะแดง) ลี้คิมฮวง(จากเรื่องฤทธิ์มีดสั้นหรือมือกระบี่มารักกระบี่
ไร้น้ำใจ) เป็นต้น เหตุที่ตัวละครเหล่านี้มีลักษณะพิเศษบุคลิกภาพโดดเด่นเฉพาะตนล้วนมาจาก
ประสบการณ์ของโกวเล้งที่ประสบมาในแต่ละช่วงของชีวิตทั้งหวานชื่นและขมขื่นแต่เหตุที่สำคัญที่สุด
มาจากคำเยาะเย้ยถากถางของผู้อื่น โกวเล้งกล่าวด้วยความขมขื่นว่า

“ในสายตาของผู้คนจำนวนมากเรื่องจินกำลังภายในมิเพียงไม่ใช่วรรณกรรมถึงกับไม่อาจ
นับเป็นนวนิยายเฉกเช่นกับไล่เดือนแม่เคลื่อนไหวได้แต่น้อยคนนักที่เห็นมันเป็นสัตว์เลื้อยคลาน”^{๕๑}

ซึ่งตัวโกวเล้งเองยอมรับเหตุที่ผู้คนเข้าใจเช่นนี้เนื่องเพราะนิยายกำลังภายในยุคนั้นส่วน
ใหญ่มักเขียนประโคมโหมจนเกินเลย ละเลงโซกเลือดจนแทบจะไม่กล่าวถึงในด้านของอารมณ์
ความรู้สึกที่เป็นมนุษย์ ดังนั้นโกวเล้งจึงเห็นว่าหากจะให้ผู้คนยอมรับเรื่องกำลังภายในเป็นวรรณกรรม
นักเขียนเรื่องกำลังภายในจึงสมควรพัฒนางานของตนเอง^{๕๒} โกวเล้งจึงเปลี่ยนแปลงแนวทางในการ

^{๕๐} อัมพรพรรณ อุปพงษ์, “ความสอดคล้องระหว่างปรัชญากับพฤติกรรมของตัวละครเอกในนวนิยายจินกำลังภายในของโกวเล้ง ฉบับแปลโดย ว.ณเมืองลุงและน.นพรัตน์”, หน้า ๕๓.

^{๕๑} วีรบุรุษสำราญ (เล่ม ๑), แปลโดย น.นพรัตน์, พิมพ์ครั้งที่ ๔, (กรุงเทพฯ : ดอกหญ้า, ๒๕๓๗), หน้า ๕.

^{๕๒} โกวเล้งใช้ความพยายามกลั่นกรองแนวคิดและวิธีของวรรณกรรมต่างประเทศเพื่อปรับปรุงและเติม
สีสันใหม่ให้กับวรรณกรรมกำลังภายในของตนซึ่งโกวเล้งเองก็ยอมรับผลงานของเขามีพื้นฐานมาจากแรงบันดาลใจที่
เขาได้ศึกษาวรรณกรรมกวีนิพนธ์และบทละครของตะวันตกดังนั้นโกวเล้งได้ถ่ายทอดประสบการณ์ต่างๆเหล่านั้นสู่ตัว
ละครของตนแต่โกวเล้งยังคงรักษามโนธรรมนิยมของจีนเอาไว้และได้นำเอาลักษณะของความเป็นจีนมาผสมผสาน

เขียนนิยายกำลังภายในของตนเปลี่ยนแปลงเป็นเขียนนิยายกำลังภายในที่มีเรื่องราวหลากหลายมากขึ้นสามารถใช้ศิลปะการประพันธ์สร้างภาพความเคลื่อนไหวที่มีชีวิตชีวามากยิ่งขึ้น เปลี่ยนแปลงเป็นการเขียนถึงตัวละครที่มีความเป็นมนุษย์มากขึ้นเป็นสามัญชนเหมือนกับผู้คนทั่วไป เขาเคยกล่าวกับเพื่อนนักเขียนของเขาว่า “จิตวิญญาณสามัญชนที่แท้ก็คือจิตใจโดยทั่วไปของมนุษย์ปุถุชนในสังคมอันสลับซับซ้อนเช่นปัจจุบันการเขียนถึงสามัญชนคนธรรมดาเห็นมีสิ่งใดไม่ด้อยกว่าเขียนแล้วคนทั่วไปไม่อ่านหรืออ่านไม่รู้เรื่องผู้เขียนต้องแอบไปกรีดน้ำตาบนหอคอยงาช้างเพียงลำพัง”^{๕๓} พวกเขา(ตัวละคร) ควรเป็นมนุษย์ที่มีอารมณ์ความรู้สึกมีความคิดอ่านเยี่ยงบุคคลทั่วไปมากขึ้นโกวเล้งยังบอกว่า“ตัวเอกในนิยายกำลังภายในก็เป็นคนผู้หนึ่งมีชีวิตเลือดเนื้อเลือดมีความคิดมีอารมณ์ความรู้สึก ดังนั้นพวกเขามีบุคลิกลักษณะที่แตกต่างกันบ้างเย็นชาดั่งหินผาบ้างอุ่นระอุราวอัคคีบ้างเคร่งขรึมไม่พูดจาบ้างงามสง่าเจ้าสำราญยังมีบ้างที่ยามปกติดูโง่เขลาแต่เมื่อเผชิญเรื่องราวสำคัญกลับสามารถแสดงออกซึ่งการตัดสินใจและความกล้าหาญที่ผู้คนธรรมดาไม่อาจเทียบเปรียบได้คนความจริงมีมากมายหลายแบบมนุษย์ปุถุชนมิเพียงมีอารมณ์เดือดดาลอาฆาตแค้นเจ็บช้ำร้อนทหวาดหวั่นพรั่นพรึงยังมีความรักและน้ำมิตรความเสียสละและคุณธรรมอารมณ์ขันและความเห็นอกเห็นใจพวกเราเหล่าผู้เขียนเฝ้าเน้นย้ำแต่ด้านที่ชั่วร้าย”^{๕๔}

ดังนั้นตัวละครของโกวเล้งมีทั้งจุดอ่อนและจุดแข็งในตัวเองมีรักมีโลภมีโกรธมีหลงเหมือนกับผู้คนทั่วไปไม่ว่าบุรุษหรือสตรีล้วนสามารถที่จะเลือกเส้นทางเดินของตัวเองได้บางครั้งอาจขัดแย้งกับขนบจารีตประเพณี อาจเป็นศัตรูกับสังคมแต่ขอเพียงไม่เป็นที่ละอายใจและทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนก็สมควรที่จะเดินตามทางที่เลือกได้ตัวละครทุกตัวไม่ว่าจะดีหรือเลวมีอิสระในการเลือกหนทางชีวิตของตัวเองเสมอ

แต่บางครั้งการเลือกที่จะใช้ชีวิตเช่นไรนั้นจะต้องจ่ายค่าตอบแทนอย่างแสนสาหัสมีความขัดแย้งกันเองภายในจิตใจอย่างรุนแรงโดยเฉพาะการเลือกระหว่างความดีและความชั่วสุดท้ายนั้นตัวละครของโกวเล้งจะเลือกฝ่ายคุณธรรม เพราะโกวเล้งเห็นว่าธรรมย่อมชนะอธรรมทุกคนล้วนมีโนธรรมในตัวเองบางคนอาจบังเกิดเพียงวูบเดียวแต่ก็นับว่ามีแล้ว นอกจากนี้แล้วตัวละครแทบจะทุกคนในวรรณกรรมของโกวเล้งชมชอบดื่มสุราถือคุณธรรมน้ำมิตรเป็นสำคัญทุกคำพูดที่กล่าวล้วนเป็นวาจาจากใจจริงเป็นธาตุแท้ของแต่ละคน บ้างใช้ชีวิตอย่างสำราญ บ้างใช้ชีวิตอย่างสมถะมีเสื้อผ้าดีก็สวมใส่หากขาดวันก็ไม่เป็นไรมีเงินทองก็ดื่มกินเต็มที่หากไม่มีมาตรว่าไม่ได้กินสามวันก็หาเป็นไรไม่ แต่ละคน

กับแนวคิดแบบตะวันตกได้อย่างแนบเนียนกลมกลืนวรรณกรรมจีนกำลังภายในของโกวเล้งจึงเป็นผลงานที่เต็มไปด้วยความคิดสร้างสรรค์และไม่หยุดนิ่ง

^{๕๓} พาสนา แพรสพพรรณ, ยุทธจักรมังกรโบราณกระบวนสอง, หน้า ๗๕.

^{๕๔} เรื่องเดียวกัน, หน้า ๑๘, ๗๒.

ล้วนมีแนวคิดและคติความเชื่อของตัวเอง อาจกล่าวได้ว่าในวรรณกรรมของโกวเล้งนี้ตัวละครมักจะมีชีวิตแบบเต๋า คือมีชีวิตเรียบง่ายใช้ชีวิตอย่างสันโดษสงบ ดังนั้นพฤติกรรมที่พบเห็นอยู่เสมอคือความเยือกเย็น สุขุม และรอบคอบ มีการตัดสินใจที่เด็ดเดี่ยวไม่ว่าจะเกี่ยวกับเรื่องราวใด เพราะมีความเข้าใจในสิ่งที่ป็นธรรมชาติมองเห็นอุปสรรคต่างๆ เป็นเรื่องธรรมดา

ชโลธร (นามแฝง) ได้วิจารณ์เกี่ยวกับวรรณกรรมจีนกำลังภายในว่า หากผู้ใดได้อ่านวรรณกรรมกำลังภายในของโกวเล้งแล้ว มักจะวางไม่ลงความโดดเด่นของวรรณกรรมของโกวเล้งอยู่ที่ความลึกซึ้งในเรื่องปรัชญาชีวิตที่น่าเสนออย่างกลมกลืนไปกับเรื่องราวในยุทธจักรตัวละครที่เป็นฝ่ายธรรมะจะมีความชัดเจนยิ่งในคุณค่าของความเป็นคน คือวิถีแห่งชีวิตวิถีแห่งใจวิถีแห่งอาวุธ

ส่วน พาสนา แพรพพรรณ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับตัวละครเอกของโกวเล้งว่า ตัวละครเอกของโกวเล้งด้านอุปนิสัยใจคออารมณ์ความรู้สึกและพฤติกรรมไม่แตกต่างกันเท่าใดนักเป็นต้นว่าชอบใช้ชีวิตที่อิสระเสรีไม่ยึดติดกับธรรมเนียมอันคร่ำครึชอบดื่มสุราแต่ยึดถือคุณธรรมนำมิตรเหนือสิ่งอื่นใดเช่นเดียวกับโชติช่วงนาคอนได้กล่าวถึงพฤติกรรม และคำพูดของตัวละครในนิยายบู๊เฮี้ยบของโกวเล้งว่าเป็นสิ่งที่แสดงออกมาจากธาตุแท้ตัวตนภายในของแต่ละคนพวกเขาไม่ถูกรอบกฏเกณฑ์สังคมทั่วไปจำกัด เป็นตัวของตัวเองซึ่งเป็นปรัชญาการครองชีวิตแบบนักปราชญ์เต๋า

แต่จะอย่างไรก็ตามเมื่อเขียนนิยายกำลังภายในสิ่งที่ขาดไม่ได้สำหรับนิยายประเภทนี้ก็คือฉากการต่อสู้และตัวละครที่เป็นนักบู๊นิยายกำลังภายในของโกวเล้งจึงมีฉากการต่อสู้ย่อมมีตัวละครที่เป็นนักบู๊เป็นจอมยุทธ์เป็นวีรบุรุษเช่นเดียวกับนิยายกำลังภายในทั่วไป เพียงแต่นิยายกำลังภายในของโกวเล้งได้กล่าวถึงตัวละครเหล่านี้ไว้มากกว่าความเป็นนักบู๊ทั่วไป เรื่องราวชีวิตของเหล่านักบู๊จอมยุทธ์และวีรบุรุษของโกวเล้งจึงอาจมีสีสันที่แตกต่างไปจากนิยายกำลังภายในของนักเขียนหลายๆ ท่านบ้างก็เป็นนักบู๊หยาบกร้าน บ้างก็เป็นจอมยุทธ์และวีรบุรุษในอุดมคติบ้าง ก็อาจเป็นวีรบุรุษที่ดูธรรมดาสามัญยังมีความเป็นมนุษย์ยิ่ง ึงประการสำคัญที่พบจากเรื่องราวของนักบู๊จอมยุทธ์และวีรบุรุษของโกวเล้งก็คือนอกเหนือจะเป็นเรื่องราววิชาฝีมือการต่อสู้แล้วเรื่องราวของนักสู้เหล่านี้กลับสามารถชี้ให้เห็นถึงความคิดอุดมคติและปรัชญาของผู้เขียนสะท้อนให้เห็นถึงแก่นแท้แห่งชีวิตและสังคมมนุษย์เป็นมนุษย์ที่สามารถพบเห็นได้ในสังคมแห่งความจริงมิใช่เพียงแค่เป็นตัวละครในวงบู๊ลิ้มหรือในยุทธจักรนิยายของโกวเล้งเท่านั้น^{๕๕}

๓.๔ สรุป

สรุปได้ว่าในวรรณกรรมของโกวเล้งนี้มีตัวละครที่หลากหลายทุกตัวล้วนมีลักษณะเด่นเฉพาะ ผลงานยุคแรกๆ ของโกวเล้งนั้นตัวละครมีบุคลิกภาพธรรมดาทั่วไปตามธรรมเนียมนิยมในยุคนั้น

^{๕๕} วินัย สุกใส, หมาป่าโดดเดี่ยวเดียวดาย, กลับไปอ่านโกวเล้ง, กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙.

มาในยุคที่สองเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น ลักษณะนิสัยของตัวละครมีความโดดเด่นมากขึ้นพอถึงยุคที่สามก็เป็นยุคทองของโกวเล้ง ที่ได้สร้างสรรค์ตัวละครที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวขึ้นมาอย่างที่ลืมนึกถึง มีอิสระเสรีในการเลือกใช้ชีวิต มีคุณธรรมและมีความจริงใจต่อมิตรสหาย คำพูดของตัวละครจะระบายออกมาจากธาตุแท้ตัวตนภายในของแต่ละคนไม่ยอมถูกกฎเกณฑ์ของสังคมจำกัดมีจิตใจหาญรักความยุติธรรมชอบสันโดษมีพฤติกรรมที่คล้ายคลึงกันเช่นเป็นวีรบุรุษผู้กล้ามีความกตัญญูซื่อสัตย์ รักในเพื่อนพ้องยอมสละความสุขส่วนตัวเพื่อส่วนรวม ชมชอบสุราและมักจะงมงามายในรัก มีกิเลสค้นหาความรู้สึกเหมือนปุณฺชนทั่วไปเป็นผู้คนที่ มิใช่เพียงคนในยุทธจักรเท่านั้น แต่เป็นผู้คนที่มีชีวิตดำรงอยู่ในสังคมทุกหนแห่งทั่วโลก